

- ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ - ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ. - ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΕΣ
- ΓΑΛΛΙΑ - ΙΣΠΑΝΙΑ - ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ
- ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ
- ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ
- ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ
- ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ
- ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

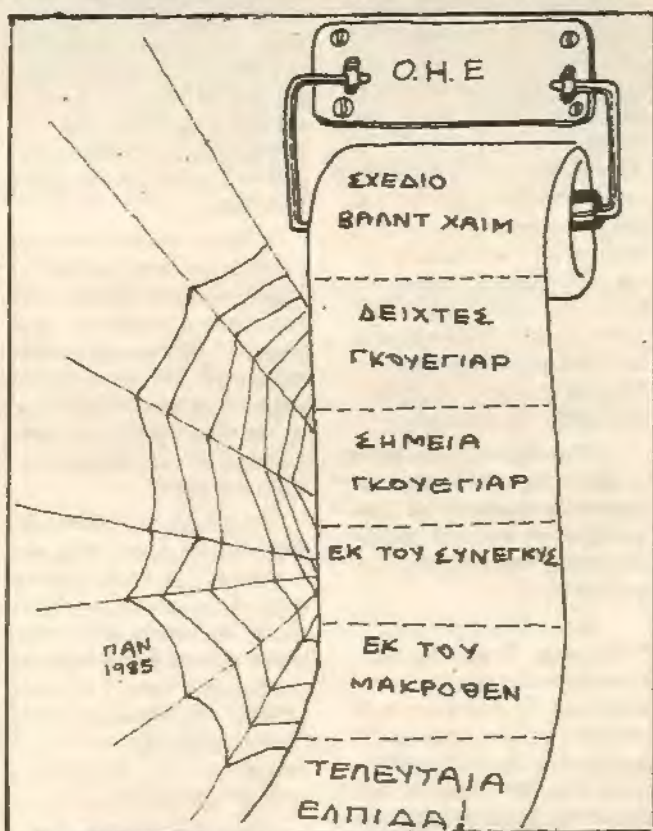
ΚΑΝΕΝΑ ΜΕΛΛΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΚΟΥΕΓΙΑΡ

Το νέο έγγραφο Γκουεγιαρ έχει κιόλας προκαλέσει σημαντική σύγχυση ανάμεσα στην Ελληνοκυπριακή ηγεσία: ο συνομιλητής κ. Μαυρομμάτης υπέβαλε την παραίτηση-του (δεν έγινε δεκτή) και όλες ανεξαιρέτως οι εφημερίδες και πολιτικές ηγεσίες το εκτιμούν σαν χειρότερο από τα προηγούμενα. Όμως εκτός από την ΕΔΕΚ, κανένας δεν έχει ακόμα τολμήσει να πάρει ξεκάθαρα θέση απέναντι στο έγγραφο.

Ο Συναγερμος και το ΑΚΕΛ φαίνεται να τείνουν σε υποστήριξη της αποδοχής του εγγράφου. Ωστόσο η στάση-τους εξακολουθεί να είναι αντιφατική και καθόλου σίγουρη. Η Κυβέρνηση, το ΔΗΚΟ και ιδιαίτερα ο Κυπριανού βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Αφού απέρριψε το έγγραφο του Γεννάρη, δέχτηκε το έγγραφο του Απρίλη που πολύ λίγες «βελτιώσεις» είχε. Οι αλλαγές στο νέο έγγραφο είναι και πάλι ελάχιστες: όμως είναι όλες αρνητικές για τον Κυπριανού. Έτσι ότι κάμει σήμερα ο Κυπριανού είναι λάθος. Αν δεχτεί το έγγραφο θα εκτεθεί στους οπαδούς-του. Αν το απορρίψει θα έχει πρόβλημα απέναντι στις ξένες κυβερνήσεις που θα δυσκολεύονται να καταλάβουν σε τι διαφέρουν τα τρία έγγραφα.

Η ΕΔΕΚ είναι η μόνη που για την ώρα δεν βρίσκεται σε δίλημμα: απορρίπτει τις συνομιλίες που γίνονται με τη σημερινή-

τους μορφή και ζητά επιμονή στο ψήφισμα 550. Το ότι έχει αντιπαχτεί και στα δυο έγγραφα που προηγήθηκαν κάμνει εύκολη την απόρριψη και του πρώτου. Αυτό που λείπει από τη θέση της ΕΔΕΚ είναι μια πειστική άλλη λύση: δεν είναι πειστικό το ν' απορρίπτουμε τη διαδικασία που ακολουθεί ο Γ.Γ. του ΟΗΕ

και ν' αντιπροτείνουν με τα ψηφίσματα του ΟΗΕ.

Η πρωτοβουλία Γκουεγιαρ φαίνεται να οδηγείται σε άδοξο τέλος. Φαίνεται ακόμα πως ο κ. Κυπριανού οδηγείται σε μια νέα διπλωματική ήττα παρόμοια με εκείνη του Γεννάρη του 85. Όμως αυτό είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα

μιας χρεωκοπημένης διαδικασίας.

Η λύση του Κυπριακού δεν μπορεί να βρεθεί από τους καπιταλιστές, μέσα στον καπιταλισμό. Χωρίς την αλλαγή του συστήματος που δημιούργησε και διατηρεί τις εθνικιστικές συγκρούσεις είναι αδύνατο να υπάρξει λύση.

Αυτό που πρέπει να γίνει είναι να παραμεριστούν οι ενδοκυπριακές συνομιλίες και ν' αντικατασταθούν με επαφές των αριστερών κομμάτων της Κύπρου, βορρά και νότου, για τη δημιουργία ενός ενιαίου μετώπου της εργατικής τάξης που να βασίζεται σ' ένα κοινό πρόγραμμα για τη λύση του Κυπριακού. Οπλισμένη με ένα τέτοιο πρόγραμμα η εργατική τάξη θα μπορέσει ν' αγωνιστεί για την κατάληψη της εξουσίας και την εφαρμογή-του. Μόνο έτσι θα σταματήσουμε τον κατήφορο προς την τελική διχοτόμηση της Κύπρου και τη διπλή ένωση.

ΑΝΑΚΩΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΑ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΡΙΚΛΥΕΙ

Στη μάχη για τον τιμάρθρο έχει επέλθει ανακωχή. Οι εργοδότες μπροστά στην ενωμένη, αποφασιστική αντίδραση του εργατικού κινήματος, τρομοκρατημένοι από τη δυναμική που έπαιρναν τα πράγματα, γύρυσαν αναβολή της σύγκρουσης. Η απόφαση για 24-ωρη γενική απεργία από το σύνολο του Συνδικαλιστικού Κινήματος, σ' απάντηση του λοκ-άουτ που κήρυξαν σε 7 βιομηχανίες, τους έκοψε τη φόρα, κάνοντας τους να καταλάβουν πως αν έμπαιναν στη μάχη θα έχαναν και με βαριές απώλειες.

Οι συντεχνίες δεν έχουν κάνει καμία υποχώρηση από τη θέση τους για υπεράσπιση του τιμάρθρου μέχρι τέλους. Πίσω από τη δηλωμένη αυτή στάση των Συντεχνιών στέκεται το σύνολο του εργατικού κινήματος. Η κυβερνητική πρόταση που έγινε αποδεκτή από τις συντεχνίες και τους βιομήχανους προνοούσε υποχώρηση των εργοδωτών από την άρνηση τους να υπογράψουν τις συμβάσεις του '86 και τη δημιουργία κυβερνητικής επιτροπής για να μελετήσει το θέμα της ΑΤΑ.

Η υποχώρηση των εργοδωτών από την αδι-άλλαχτη στάση του «δεν υπογράφουμε συμβάσεις αν δεν τεθεί η ΑΤΑ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων» αποτελεί ένδειξη της δύναμης του εργατικού κινήματος και της αδυναμίας των αστών. Αποτελεί έτσι μια νίκη για τους εργαζομένους. Όμως σ' αντάλλαγμα για αυτή τους την υποχώρηση οι εργοδότες πήραν τη συγκατάθεση των συντεχνιών για τη δημιουργία της κυβερνητικής επιτροπής για τη μελέτη του τιμάρθρου.

Η συγκατάθεση των συντεχνιών στη δημιουργία της επιτροπής επιτρέπει στους εργοδότες να συνεχίσουν στο μέλλον την επίθεση τους ενάντια στον τιμάρθρο από πιο προχωρημένες θέσεις. Έτσι, η αποδοχή της συνολικής πρότασης της κυβέρνησης από τις συντεχνίες, ενώ δεν αποτελεί υποχώρηση από θέσεις, αποτελεί λάθος, γιατί αναβάλλει τη σύγκρουση σε συνθήκες πιο ευνοϊκές για τους εργοδότες κάνοντας τον αγώνα για διατήρηση της ΑΤΑ πιο δύσκολο.

Ποιος θα είναι ο ρόλος αυτής της επιτροπής; Υποτίθεται ότι θα μελετήσει αντικειμενικά το θέμα του τιμάρθρου! Αυτό αποτελεί χοντροκομμένη απάτη και όλοι οι εργαζόμενοι το αναγνωρίζουν. Η κυβέρνηση είναι φανερά υπέρ της κατάργησης της ΑΤΑ - και πως θα μπορούσε να είναι διαφορετικά από τη στιγμή που είναι ο μεγαλύτερος εργοδότης; Οπότε ο ρόλος της επιτροπής δεν είναι να μελετήσει το θέμα, είναι να τεκμηριώσει και να με-

συνέχεια στην σελ. 2

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ

- Για να κερδηθούν μαζικά οι δήμοι από την αριστερά
- Κοινό πρόγραμμα δράσης
- Πολιτικοποίηση των εκλογών

ανάλυση στη σελίδα 12

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Κατοχύρωση όχι ανεργία

Επαόριστο αποχή από τα μαθήματα τους, αποφάσισαν οι φοιτητές της Νοσηλευτικής Σχολής για να προστατεύσουν το δικαίωμα της δουλειάς, την κατοχύρωση και εξύψωση του επαγγέλματος του νοσοκόμου, να απαιτήσουν το σεβασμό προς το νοσηλευτικό επάγγελμα και το νοσηλευτικό προσωπικό, να φράξουν το δρόμο σε όσους προσπαθούν να προωθήσουν τα ιδιωτικά συμφέροντα των κλινικάρχων σε βάρος του νοσηλευτικού προσωπικού και της νοσηλευτικής φροντίδας.

Η απόφαση αυτή των μαθητών της Νοσηλευτικής Σχολής ήταν το αποτέλεσμα της κλιμάκωσης του αγώνα για να πιεστεί το Υπουργείο Υγείας, σαν ο άμεσος ενδιαφερόμενος κρατικός τομέας, να σταματήσει το πρόγραμμα ταχύρυθμης εξάμηνης εκπαίδευσης Βοηθητικού προσωπικού (το οποίο όμως θα χρησιμοποιείται σαν νοσηλευτικό προσωπικό στες κλινικές που προωθα η Αρχή Βιομηχανικής Κατάρτισης σε συνεργασία με τους ιδιώτες κλινικάρχες).

Αφτο το πρόγραμμα αποτελεί την παραλλαγή του αιτήματος των κλινικάρχων να εισαγωγή ξένου νοσηλευτικού προσωπικού για επάνδρωση των κλινικών. Μπροστά όμως από την συλλογική αντίδραση όλων των συντεχνιακών οργανώσεων για αυτή την απόφαση των κλινικάρχων, η Κυβέρνηση (Υπουργεία Υγείας και Εργασίας) έδωσε την συγκατάθεση της για το ταχύρυθμο εξάμηνο πρόγραμμα εκπαίδευσης βοηθητικού Νοσηλευτικού προσωπικού για τες κλινικές, παίζοντας έτσι το παιχνίδι των κλινικάρχων, στην παραγωγή και προσφορά φτηνών εργατικών χεριών, για τη διατήρηση των ιδιωτικών κερδών αδιαφορώντας για την υγεία των ασθενών στες κλινικές και την ανεργία που υπάρχει σήμερα από αποφοίτους Νοσοκόμους της Νο-

σηλευτικής Σχολής. (Σήμερα υπολογίζεται ότι γύρω στους 100 αποφοίτους είναι άνεργοι, και σε 2 μήνες τελειώνουν άλλοι).

Για τον έλεγχο των κλινικών η Κυβέρνηση έχει ετοιμάσει το «Νομοσχέδιο περί κλινικών» το οποίο προβλέπει ότι για να λειτουργήσει μια κλινική χρειάζεται ειδικευμένο νοσηλευτικό προσωπικό τουλάχιστον 1 staff και 2 Assistant's, που όμως έμεινε στο ψυγείο της εισαγγελίας και δεν προωθείται, ενώ προωθείται πρόσφατα το πρόγραμμα για ταχύρυθμη εκπαίδευση «νοσοκόμων» υποκρίνοντας έτσι η Κυβέρνηση στες πιέσεις των κλινικάρχων.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ

Μπροστά σαφώς την αδυναμία της κυβέρνησης να προστατέψει το δικαίωμα της δουλειάς για τους

αποφοίτους της δικής της Σχολής και με την προώθηση του προγράμματος, τα μαχαίρι έφτασε στο κόκκαλο.

Οι φοιτητές βλέπουν ότι μπροστά τους ανοίγεται ένα αβέβαιο μέλλον για εργασία και ότι πολύ πιθανόν και αυτοί να προστεθούν στες ουρές των ανέργων για χάρη της διατήρησης των κερδών των κλινικάρχων που με αφο το πρόγραμμα θα έχουν φτηνά εργατικά χέρια και δεν θα προσλαμβάνουν κανένα απόφοιτο. (Ανακοινώσεις στον τύπο στις 3-5 Απριλίου, του ιατρικού συλλόγου «Ιπποκράτης», δείχνουν ολοκάθαρα την πολιτική αυτή των κλινικάρχων για καθήλωση των μισθών σε μισθούς πείνας).

Έτσι οι φοιτητές από τις 31/3/86 αποφάσισαν διάφορα μέτρα πίεσης,

Πορεία των σπουδαστών της νοσηλευτικής σχολής προς το υπουργείο υγείας

όπως 2ωρη αποχή από τα μαθήματα τους, κλιμάκωση σε 48ωρη ενώ παράλληλα με διαφωτιστικό υλικό πληροφορούσαν την κοινή γνώμη για τον κίνδυνο που περικλείει αφο το πρόγραμμα για τους ασθενείς. Μόνο μέσα από αυτές τες πιέσεις αναγκάστηκε το Υπουργείο Υγείας να λύσει την πολύμηνη σιωπή του και να καλέσει σε συζήτηση όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη. (Υπουργείο Υγείας, Εργασίας, «Ιπποκράτης», Σύνδεσμος Νοσοκόμων, Σύνδεσμος Αποφοίτων της Νοσηλευτικής Σχολής, φοιτητές της Σχολής).

Στη συνάντηση αυτή οι φοιτητές απαιτήσαν την άμεση κατάργηση του προγράμματος και την προώθηση του Νομοσχεδίου περ κλινικών.

Οι κλινικάρχες και το Υπουργείο Εργασίας προσπάθησαν να πείσουν τους φοιτητές ότι δεν αρκούν οι απόφοιτοι της σχολής να καλύψουν τες ανάγκες των κλινικών, θέλοντας να δείξουν την χρησιμότητα του προγράμματος. Όταν όμως ρωτήθηκαν από αντιπρόσωπο των φοιτητών «... Πως είναι δυνατό οι κλινικές να έχουν ανάγκες από προσωπικό και εμείς να είμαστε άνεργοι;» τότε οι κύριοι αυτοί πραγματικά τα χρειάστηκαν.

Η συνάντηση δεν έφερε αποτέλεσμα, όπως προβλέπονταν, γιατί υπάρχουν συγκρουόμενα συμφέροντα. Έτσι ο Υπουργός Υγείας έδωσε σαν νέος Πόντιος Πιλάτος την πρόταση 1. Υπόσχεση ότι θα προωθήσει το νομοσχέδιο περί κλινικών 2. Να σταματήσουν οι κινητοποιήσεις και να ξεκινήσουν διαπραγματεύσεις ανάμεσα στα ενδιαφερόμενα μέρη.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Η πρόταση του Υπουργού Υγείας αποτελεί ένα πολύ διπλωματικό ελιγμό για να καταφέρει να εκτονώσει τον δυναμισμό των φοιτητών.

Η κυβερνητική πλευρά και ο «Ιπποκράτης» δεν έδωσαν καθόλου προτάσεις ούτε έδειξαν την παραιτική διάθεση ότι είναι διαθετιμένοι να δεχτούν

συζήτηση για κατάργηση του προγράμματος. Άρα αφο το οποίο θα συζητούν στες διαπραγματεύσεις είναι τες προτάσεις των φοιτητών που θα τες βάλουν στο παζάρεμα και οι ίδιοι οι φοιτητές θα συζητούν τες ίδιες τες προτάσεις κάνοντας μόνο αφοι υποχωρήσεις.

Πολύ σωστά η γενική συνέλευση των φοιτητών όταν ενημερώθηκε από τους αντιπροσώπους που ήταν στη σύσκεψη ομόφωνα αποφάσισε τη συνέχιση της αποχής των μαθημάτων και τη διεκδίκηση με δυναμικό τρόπο των δικαίων αιτημάτων τους.

Η αποχή των φοιτητών από τα μαθήματα όπως και η απεργία για τους εργάτες στον ιδιωτικό τομέα είναι το πιο δυναμικό όπλο που έχουν για να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Στη περίπτωση της Νοσηλευτικής Σχολής είναι η μοναδική μέθοδος για τη διεκδίκηση των αιτημάτων τους.

Η πρόταση του Υπουργού Υγείας για σταμάτημα της αποχής και να ξεκινήσουν συζητήσεις μέχρι τις 11/4/86 που θα έχουν ξανα συνάντηση όλα τα μέρη είναι η τακτική που ακολουθούν όλοι οι εργοδότες. Μόλις νοιώσουν στριμωγμένοι και κάτω από πίεση, αφο το οποίο ζητούν είναι να τσακίσουν το ηθικό και το αγωνιστικό κλίμα που επικρατεί. Το ξέρουν πολύ καλά ότι η μαχητική διάθεση δεν είναι όπως το τραίνο. Τώρα ξεκινά, τώρα σταματά και αν δεν τα βρω ξαναξεκινά.

Οι φοιτητές δεν πρέπει να υποκύψουν. Να συμμετάσχουν στες διαπραγματεύσεις σαν είναι σε αποχή. Είναι το μόνο μέτρο να πιέσουν όλες τις πλευρές να δώσουν προτάσεις. Οι υποσχέσεις του Υπουργού Υγείας για προώθηση του νομοσχεδίου περί κλινικών θα μείνουν αδριαστες και κούφιας αν δεν κάνει δημόσια δήλωση για αφο και δεν αναστείλει το πρόγραμμα. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα τέτοιων υποσχέσεων που η εργατική τάξη έκανε πίσω για καλή θέληση και τελικά

έχασε (Δες παραδείγματα χημικών βιομηχανιών, Αμίαντο, Ένδυση, Υπόδηση, C.P.I κ.α).

Παράλληλα ο αγώνας των φοιτητών πρέπει να διακλαδωθεί. Να ενημερωθεί η κοινή γνώμη για τους κινδύνους που περικλείει το πρόγραμμα, να ζητηθούν ψηφίσματα συμπαράστασης / διαβεβαιώσεις από τες κοινοβουλευτικές ομάδες Υγείας των κομμάτων για πρώτηση του νομοσχεδίου στη βουλή, συμπαράσταση από τες υπόλοιπες φοιτητικές οργανώσεις του τόπου αλλά κύρια σύνδεση του αγώνα των φοιτητών με τον αγώνα ολόκληρου του κινήματος ενάντια στη μείωση των μεροκαμάτων και την ανεργία.

Σήμερα οι φοιτητές της νοσηλευτικής είναι στην πρωτοπορία. Θα χάσουν τον αγώνα μόνο αν πλεκτούν μέσα σε τέρμονες διαδικασίες που ξυπνούν το ποθετή η Κυβέρνηση και οι εργοδότες, χάνοντας το ηθικό τους και των αγωνιστικότητας τους. Μόνο όσο θα είναι σε αγώνα θα μπορέσουν να διατηρήσουν την ενότητα τους την συμπαράσταση που έχουν από τους νοσοκόμους, τους απόφοιτους, τους καθηγητές τους και τες άλλες οργανώσεις που σήμερα τους συμπαράστανται. Αν κάνουν πίσω θα είναι πιο έφκολη η διάσπαση είτε με υποσχέσεις για πρόσληψη στες λίγες θέσεις που ανοίγει η Κυβέρνηση είτε με εκβιασμούς ότι δεν θα δώσουν διπλώματα, θα κοπούν, θα βγάλουν έξω τους φοιτητές/τριες που μένουν στο οικοτροφείο της σχολής κ.λ.π.

Οι φοιτητές μπορούν να κερδίσουν τον αγώνα. Δεν είναι μόνοι. Έχουν κοντά τους ολόκληρο το εργατικό κίνημα, στη διεκδίκηση των δικαιών αιτημάτων τους και δεν πρέπει να υποχωρήσουν.

Υ.δ. Το άρθρο γράφτηκε αμέσως μετά τη Γεν. Συνέλευση που πάρεχε η απόφαση για επαόριστο αποχή από τα μαθήματα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Ανακωχή για την ΑΤΑ

Συνέχεια από σελ. 1

θοδεύσει την επίθεση ενάντια στον τιμάρημο μεταφέροντας ταυτόχρονα μεγάλο μέρος των βάρους αυτής της επίθεσης από τους ώμους των εργοδωτών στους ώμους της κυβέρνησης.

Έτσι μετά τη συμφωνία, το σενάριο εργοδότες εναντίον συντεχνιών θα εξελίσσεται σταδιακά στο σενάριο συντεχνίες εναντίον βιομηχανών, αστικού τύπου, αστών αναλυτών, δεξιών κομμάτων και κυβέρνησης. Οι 6 μήνες μέχρι να βγάλει η επιτροπή το πόρισμα της και οι 9 μήνες μέχρι την ανανέωση των συμβάσεων (αρχές 87) δίνουν αρκετό χρόνο στην αστική τάξη για να προετοιμάσει πολλά καλύτερα, μέσα από τη συνεχή προπαγάνδα όλων των απολογητών του καπιταλισμού, την κοινή γνώμη ενάντια στον τιμάρημο.

Η μάχη για τον τιμάρημο είναι δεδομένη - δεν μπορεί να αποφευχθεί. Και σε κάθε μάχη ο χρόνος έχει μεγάλη σημασία. Οι Κύπριοι αστοί, αρνούμενοι να ανανεώσουν τις συμβάσεις στις αρχές του χρόνου, διάλεξαν να δώσουν τη μάχη βιαστικά και σε λανθασμένο χρόνο. Παρασύρθηκαν από τον εύκολο τρόπο με τον οποίο λύγισαν οι συντεχνίες στα δυο λοκ-άουτ που προκήρυξαν πέρα στις Κυπριακές αερογραμμές και την

ένδυση-υπόδηση. Είχαν υπ' όψη τους τις περσινές θέσεις της ΠΕΟ που αντιπαράβαλλε τους κυβερνητικούς και ημικρατικούς υπαλλήλους στους υπόλοιπους εργαζόμενους. Με την αλαζονεία τους και τον άγαντρο τρόπο που προκάλεσαν την εργατική αναταραχή, βοήθησαν τις τάσεις συσπείρωσης του συνόλου του συνδικαλιστικού κινήματος. Η αποφασιστική αντίδραση των συντεχνιών δημιούργησε αυτόματα σύγχυση και τάσεις διάσπασης μέσα στους εργοδότες. Μέσα από τις ανακοινώσεις της ΟΕΒ που ακολούθησαν την προκήρυξη της 24ωρης γενικής απεργίας φαίνεται ο πανικός: η αλαζονεία δίνει τη θέση της στο ήπιο ύφος, η επιθετικότητα στην αμυντική και διαλλαχτική στάση (βλέπε ανακοίνωση της ΟΕΒ στις 9.3.86, την επομένη της πανσυνδικαλιστικής απόφασης για παναπεργία). Καταλαβαίνοντας ότι το ισοζύγιο δύναμης ήταν εναντίον τους, γύρευσαν την αναβολή της σύγκρουσης πιέζοντας την κυβέρνηση να παρέμβει. Η τελική συμφωνία δεν μπορεί παρα να έχει ανακουφίσει τους εργοδότες.

Το τελικό συμπέρασμα είναι ότι οι συντεχνίες δεν έπρεπε να συμφωνήσουν στη δημιουργία της κυβερνητικής επιτροπής. Γιατί αυτή η επι-

τροπή αποτελεί όπλο στα χέρια των εργοδωτών. Αν η κυβέρνηση ήθελε να κάνει την επιτροπή της, ας έκανε ότι ήθελε. Οι συντεχνίες δεν έπρεπε να την αναγνωρίσουν αλλά να την καταγγείλουν σαν μια επιτροπή - όργανο των εργοδωτών. Όσο κι αν δεν δεσμεύονται από τα συμπεράσματα της επιτροπής, οι συντεχνίες θα βρεθούν αύριο αντιμέτωπες με αυτά συμπεράσματα τα οποία θα χτυπούν τον τιμάρημο όχι στο όνομα της διατήρησης των κεφαλαιοκρατικών κερδών, αλλά στο όνομα των συμφερόντων της λεγόμενης εθνικής οικονομίας. Η σύγκρουση δεν θα είναι ανάμεσα στις συντεχνίες και την ΟΕΒ, αλλά ανάμεσα στις συντεχνίες και την κυβέρνηση η οποία θα μιλά υποτίθεται εκ μέρους του συνόλου και του κοινού καλού.

Οι συντεχνίες έπρεπε να απορρίψουν την κυβερνητική πρόταση. Από 'κει και πέρα, αν οι εργοδότες επέμεναν στην άρνηση τους να υπογράψουν τις συμβάσεις, θα ήταν υπεύθυνοι για τες συνέπειες. Το εργατικό κίνημα θα τους έβαζε στη θέση τους, δίνοντας τους το μάθημα που χρειάζονταν.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

ΔΙΕΘΝΗ

ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ

Λυσσαλέα επίθεση της αστικής τάξης και του Κίννοκ ενάντια στους Μαρξιστές του Μίλιταντ

Ενώ οι Βρεττανοί Εργάτες ανυπομονούν να δοθεί ένα τέρμα στο Θάτσερισμό, ενώ οι Τόρυδες είναι διασπασμένοι όσο ποτε άλλοτε, η δεξιά ηγεσία του Εργατικού Κόμματος αποτυγχάνει να εκμεταλλευτεί τη μεγαλύτερη ευκαιρία από το 1979, για νίκη πάνω στους Συντηρητικούς. Αντίθετα μηχανεύει μαζικές εκκαθαριστικές αποβολές μαρξιστικών από το κόμμα.

Η αποφασιστικότητα των Τοπικών Δημοτικών Συμβούλων του Λίβερπουλ να διατηρήσουν αυτά που έχουν πετύχει εφαρμόζοντας το προεκλογικό τους πρόγραμμα, αλλά και να προχωρήσουν ακόμα περισσότερο, τους οδήγησε στα Δικαστήρια σαν κατηγορούμενους. Η Κυβέρνηση Θάτσερ έχει περικλώσει τον προουλισμό του Λίβερπουλ κατά £37 εκατ. και εισηγήθηκε μείωση των κοινωνικών υπηρεσιών, απολύσεις δημοτικών εργατών και αύξηση των φόρων κατοικίας.

Αυτο όμως δεν ήταν απάντηση για το Τοπικό Δημοτικό Συμβούλιο του Λίβερπουλ, που έβλεπε πως αυτός ο τρόπος για να εξοικονομήσει τα χρήματα που χρειαζόταν, θα έσπρωχνε ακόμα ψηλότερα τα επίπεδα ανεργίας στην πόλη και θα όξυνε περισσότερο τα κοινωνικά προβλήματα. Ο μόνος τρόπος για να λυθεί το οικονομικό πρόβλημα ήταν να χρηματοδοτηθεί το Δημαρχείο του Λίβερπουλ από το Κεντρικό Ταμείο της Κυβέρνησης. Η Κυβέρνηση Θάτσερ κίνησε αγωγή στο Τ.Δ.Σ. για «σκόπιμη αντιπαράθεση» και «άρνηση και ανικανότητα» να διαχειριστεί τα οικονομικά της πόλης. Το δικαστήριο αποφασίζει την εκδίωξη τους από το Συμβούλιο και την επιβολή πώλου χρηματικού προστίμου με αποτέλεσμα οι Σύμβουλοι να κινδυνεύουν τώρα με πτώχευση. Επίσης τους απαγορεύτηκε για 5 χρόνια η εκλογή τους στο Τ.Δ.Σ.

Ενώ το Α.Τ.Σ. του Λίβερπουλ έδινε τη μάχη στα δικαστήρια ενάντια στην Κυβέρνηση Θάτσερ, η δεξιά ηγεσία του Εργατικού Κόμματος της Αγγλίας, όχι μόνο δεν στάθηκε στο πλευρό των Εργατικών Δημοτικών Συμβούλων, αλλά τους πολέμησε το ίδιο σκληρά και προδοτικά. Τους κατηγορήσε για τις μαρξιστικές τους θέσεις και πρόγραμμα, για τον τρόπο που λειτουργεί η Ε.Ε. του Εργατικού Κόμματος του Λίβερπουλ, για καταπάτηση των δημοκρατικών διαδικασιών, για ανάκριση των αντιπροσώπων των συνελεύσεων σχετικά με τα πολιτικά τους φρονήματα, για χρήση φυσικής βίας ενάντια σε απλά μέλη κ.λ.π. Η Κεντρική Επιτροπή του Εργατικού Κόμματος, βλέποντας την υποστήριξη που έχει το τμήμα του Λίβερπουλ - το Εργατικό Κόμμα εί-

χε στο Λίβερπουλ τη μεγαλύτερη μετατόπιση ψήφων υπέρ του στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές - εξοργίζεται και αναθέτει σε Κομματική Εξεταστική Επιτροπή να εξετάσει το θέμα και να υποβάλει έκθεση στην Κ.Ε. του κόμματος μέχρι τις 26.2.86. Η Κ.Ε. των Εργατικών έχει βέβαια προαποφασίσει να αποβάλει τους 12 συντρόφους του Λίβερπουλ και θα βασιστεί πάνω στα γεγονότα που θα μαρτυρούνται στην πιο πάνω έκθεση.

Οι μαρτυρίες που υποβάλλονται στην έκθεση αυτή είναι τουλάχιστον γελοίες. Δεν ανταποκρίνονται καθόλου στην πραγματικότητα, χρησιμοποιούνται ανώνυμοι μάρτυρες, υποθέσεις, ασάφειες και παντελής έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων για τις κατηγορίες που τους προσάπτονται. Όσον αφορά την κατηγορία για δήθεν αντιδημοκρατικότητα είναι γνωστό σ' όλα τα απλά μέλη του κόμματος ότι οι δημοκρατικές διαδικασίες τηρούνται απόλυτα σε βαθμό που να έχουν καταστήσει το Εργατικό Κόμμα του Λίβερπουλ σαν το πιο δημοκρατικό όσον αφορά και τη λειτουργία του και τη λήψη των αποφάσεων.

Η προσπάθεια της ηγεσίας του Ε.Κ. να υπονομεύσει τους συντρόφους του Λίβερπουλ είναι ενδεικτική της αδυναμίας της να τους αντιμετωπίσει προβάλλοντας πολιτικά επιχειρήματα και όχι ψευτιές ή συκοφαντίες. Ο Tom Sawyer, πρώην αριστερός και μέλος της Κεντρικής επιτροπής αναφέρει χαρακτηριστικά στη σύσκεψη της Κ.Ε. της 26.2.86: «Προκαλώ οποιονδήποτε να μου πει με ποιο τρόπο θα πάμε στο Λίβερπουλ και να μπορούμε να νικήσουμε τον Μίλιταντ με συζήτηση». Είναι φανερό ότι η δεξιά ηγεσία του Ε.Κ. έχει χάσει την πολιτική μάχη και έτσι οι 12 σύντροφοι του Λίβερπουλ αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο της αποβολής.

Όλα αυτά, όμως, προκαλούν την αγανάκτηση των απλών μελών του κόμματος, οργανώνονται πορείες και εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και αντίθεσης στις προθέσεις του Κίννοκ και της παρέας του να αποβάλει τους Τοπικούς Συμβούλους. «Δικάστε τους Τόρυδες όχι τους σοσιαλιστές» «διώξτε την Θάτσερ από την εξουσία, παλέψτε με τους σοσιαλιστές». Αυτά

είναι τα συνθήματα που επικρατούν στις εκδηλώσεις συμπαρατάσης προς τους Τοπικούς Συμβούλους του Λίβερπουλ από τις συντεχνίες και τις οργανώσεις της περιφέρειας κι' όλης της χώρας.

Η υποστήριξη αυτή της εργατικής τάξης είναι η καλύτερη απάντηση και στην Θάτσερ αλλά και στην ηγεσία του Εργατικού Κόμματος.

Μέχρι στιγμής έχουν δηλώσει συμπαρατάση στους 12 συντρόφους του Λίβερπουλ πάνω από 100 περιφερειακές οργανώσεις του Εργατικού Κόμματος, 5 Επαρχιακές Επιτροπές, πάνω από 70 συντεχνίες και 15 γυναικείες οργανώσεις. Όλοι αυτοί με αποφάσεις τους ζητούν από την ηγεσία του κόμματος να ακυρώσει την απόφαση της σύμφωνα με την οποία έθεσε σε διαθεσιμότητα την Ε.Ε. του Λίβερπουλ από τα μέσα του Δεκεμβρίου του 1985.

Η Τ.Γ.Χ. (Συντεχνία εργατών μεταφορών) καλεί την ηγεσία του Ε.Κ. να σταματήσει να παίζει το παιχνίδι των Συντηρητικών και να δίνει βάση στις κατηγορίες τους ότι ένα κόμμα διασπασμένο στη βάση του δεν μπορεί να κυβερνήσει τη Μεγ. Βρετανία.

Στη Γλασκώβη οι μαρξιστικές ιδέες αναπτύσσονται ταχύτερα από οπουδήποτε αλλού. Αυτό αποδείξε η μαζική συγκέντρωση υποστήριξης των Συμβούλων του Λίβερπουλ που οργανώθηκε από το Εργατικό Κόμμα της πόλης, στην οποία μίλησε ο Ντέρεκ Χάττον, Τοπ. Σύμβουλος του Λίβερπουλ.

Παρόμοιες συγκεντρώσεις έγιναν σ' όλες τις πόλεις της Αγγλίας κι η παρουσία πολλών χιλιάδων ατόμων επισφραγίζει την απόφαση της Εργατικής τάξης να μην αφήσει να περάσουν οι απειλές για αποβολές.

Η εφημερίδα Μίλιταντ βάζει στόχο να μαζευτούν 1 εκατομ. υπογραφές μέχρι το Σεπτέμβριο που θα γίνει το Συνέδριο του Εργατικού Κόμματος. Η υλοποίηση του

στόχου αυτού θα αποτελέσει καταπέλτη για όσους δεν πίστεψαν ποτέ στη δύναμη που ονομάζεται εργατική τάξη. Η τρομακτική αυτή υποστήριξη της εργατικής τάξης προς τους Μαρξιστές του Λίβερπουλ, αποτελεί τη μεγαλύτερη εγγύηση για τη νίκη στις εκλογές για Τοπ. Δημοτ. Συμβούλιο τον ερχόμενο Μάη, συντρίβοντας και τους Τόρυδες, αλλά και αυτούς που πρόσκεινται στη δεξιά ηγεσία του Ε.Κ. που ελπίζουν να πάρουν την θέση των εκδιωχθέντων συμβούλων.

Ήδη η δεξιά ηγεσία του Εργατικού Κόμματος και ο ίδιος ο Κίννοκ, γέυτηκαν τη γελοιοποίηση όταν το αστικό δικαστήριο, στο οποίο προσέφυγαν οι «12» επικαλούμενοι το φυσικό δίκαιο (natural justice) αποφάσισε στις 26 του Μάρτη πως δεν είχαν δικαίωμα ψήφου τα μέλη της Κ.Ε. που έκαναν την εισήγηση για τις αποβολές. Με την αποχώρηση μάλιστα των 7 αριστερών της Κ.Ε. ο Κίννοκ έχασε την πλειοψηφία και δεν μπόρεσε να αποβάλει τους συντρόφους του Λίβερπουλ.

Οι δήθεν οργανωτικές αλλαγές που θέλει να κάνει η ηγεσία του Ε.Κ. δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο καμουφλάρισμα της δεξιάς στροφής του κόμματος και γενικά της σοσιαλδημοκρατίας πάνω σε διεθνές επίπεδο.

Ακόμα και αν καταφέρουν να αποβάλουν 12 ηγετικά στελέχη, οι ιδέες για τις οποίες αποβλήθηκαν θα συνεχίσουν να διαδίδονται. Οι ιδέες δεν μπορούν να αποβληθούν. Για κάθε ένα μέλος που αποβάλλεται θα ξεπετιούνται δέκα για να συνεχίσουν τη μάχη. Αν πρέπει να φύγουν οι Τόρυδες από την εξουσία, αν πρέπει να δοθεί ένα καλύτερο μέλλον στην επόμενη γενιά, πρέπει να σταματήσουν οι αποβολές και το κόμμα να προχωρήσει ενωμένο για την εξουσία με ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα, για μια Σοσιαλιστική Εργατική Κυβέρνηση.

Κ.Φ.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΕΘΝΗ

ΙΝΔΙΑ

Εκατομύρια εργάτες πήραν μέρος στη Γενική Απεργία ενάντια στις αυξήσεις τιμών που αποφασίστηκαν από την Κυβέρνηση του Ρατζιβ Γκάντι.

Σύμφωνα με ανταποκρίσεις η Γενική Απεργία είχε σχεδόν 100% επιτυχία στις νοτιότερες περιοχές της χώρας και εξαιρετική επιτυχία σ' όλη τη χώρα γενικά, εκτός φυσικά από τις περιοχές που δεν είχαν κληθεί να συμμετάσχουν επειδή ήδη έχουν γίνει σ' αυτές απεργίες.

Όπως ανακοινώθηκε έχουν συλλεχθεί γύρω στις 10.000 άτομα κατά τη διάρκεια μιας μαζικής διαδήλωσης έξω από τη Βουλή, και χιλιάδες άλλοι σε διάφορες περιοχές της χώρας. Η απεργία κόστισε όπως υπολογίζεται 4.500.000.000 ρουπίας χαμένης παραγωγής.

Α.Ι.ΤΗ

Μετά τη φυγή του δικτάτορα Ντυβαλιε, οι Αιτιανοί εργάτες και αγρότες με μια συνεχιζόμενη εξέγερση απαιτούν και την παραίτηση της εξαμελούς πολιτικοστρατιωτικής κυβέρνησης που διαδέχτηκε τον πρώην δικτάτορα. Οι διαδηλώσεις τα οδοφράγματα και οι φωτιές στους δρόμους, ανάγκασαν τον εγκαθέτο των Η.Π.Α. στρατηγό Ανρ Ναρρυ να ανασχημα-

τίσει την κυβέρνηση του αφήνοντας έξω τρεις υπουργούς που είχαν στο παρελθόν δεσμούς με τον Ντυβαλιε.

Επίσης περισσότεροι από 6 εκατομ. κυβερνητικοί υπάλληλοι κινητοποιήθηκαν ενάντια σε πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία κυβερνητικοί εργάτες θα μπορούσαν να απολυθούν επί τόπου για «αντικυβερνητική δράση».

Αντιμετωπίζοντας τόσο θυμο και αντίδραση από την εργατική τάξη, η Κυβέρνηση έκανε υποχωρήσεις στον Προϋπολογισμό, ανακοινώνοντας στις 28 Φεβρουαρίου αύξηση κατά 65% των κονδυλίων για αναπτυξιακά έργα στη χώρα, όπως επίσης και αύξηση της φορολογίας των πλουσίων.

Η δύναμη του Αιτιανού κινήματος μέσα από τα επαναστατικά συμπεράσματα της τελευταίας περιόδου είναι σίγουρο πως θα αναδείξει μια νέα επαναστατική ηγεσία και θα προχωρήσει στην κατάληψη της εξουσίας.

Η δύναμη του Αιτιανού κινήματος μέσα από τα επαναστατικά συμπεράσματα της τελευταίας περιόδου είναι σίγουρο πως θα αναδείξει μια νέα επαναστατική ηγεσία και θα προχωρήσει στην κατάληψη της εξουσίας.

εργασίας.

Αυτο το τεράστιο κίνημα στη συγκριτικά σταθερή Φινλανδία δείχνει τη δύναμη και τις δυνατότητες για αγώνα και κέρδη από την εργατική τάξη ακόμα και στες «ειρηνικές κοινωνίες» χωρών της Ευρώπης.

ΦΙΛΛΑΝΔΙΑ

Η γενική απεργία 250.000 Φινλανδών εργατών τέλειωσε μετά από τρεις μέρες με σημαντικές παραχωρήσεις από τους εργοδότες. Η Ομοσπονδία Συνδικάτων (C.A.K.) ζητούσε 4% αύξηση στους μισθούς και 35ωρη βδομάδα

Η κοινωνική σημασία της επανάστασης του 21

Οι αστοι χτίζουν το εποίκοδόμημά τους, πάνω στη βάση της «μονιμότητας» που χαρακτηρίζει την αντίληψή τους για την επικυριαρχία τους στην ανθρώπινη κοινωνία. Προσαρμόζουν τα πάντα στα δικά τους μέτρα και προβάλλουν πάντα τις δικές τους «μises αλήθειες». Δεν διανοούνται ότι σαν τάξη και σαν εξουσία είναι απλά και μόνο περαστικοί στο διάβα της ιστορίας. Με τον ίδιο λοιπόν τρόπο χρησιμοποιούν και την ιστορία, προβάλλοντας τις δικές τους ωραιοποιημένες απόψεις που δικαιολογούν την ταξική ύπαρξη και πρακτική επικυριαρχία τους στην κοινωνία. Η ελληνική αστική τάξη δεν είχε κανένα λόγο να μην «παραχαράξει» την ιστορία. Κλασικό παράδειγμα είναι η επανάσταση του 21. Άλλαξαν το χαρακτήρα και το περιεχόμενο της. Την σύνδεσαν με κάποια «τρισημιετή» παρουσία στον ιστορικό χώρο μιας, «καθαρής ελληνικής φυλής» θεωρώντας τις πόλεις-κράτη της αρχαιο-

τητας σαν εθνική οντότητα που συνέχισε τη ζωή της χωρίς αλλοίωση και χωρίς προσμίξεις για τρεις χιλιετίες. Μιλάνε δηλαδή οι αστοι ιστορικοί για έθνος πριν ακόμα εμφανιστούν οι υλικοί όροι που επιβάλλουν τη δημιουργία του. Ξέχασαν ότι η Ελλάδα βρισκόταν και βρίσκεται στο συγκεκριμένο βαλκανικό χώρο, συνδεόμενες την μονάχα με τις μεγάλες δυτικές βιομηχανικές δυνάμεις της εποχής, δένοντας την σ' αυτές με δεσμά υποτέλειας. Έθασαν όσο πιο βαθεία στο χώμα μπορούσαν τ' όραμα του Ρήγα Φεραίου για τη Βαλκανική Δημοκρατική Ομοσπονδία. Αντίθετα η εργατική τάξη δεν έχει κανένα λόγο να παραχαράξει την ιστορία. Μ' όλο το πανίσχυρο διαλεκτικό, τον ιστορικό υλισμό, μελετά τα ιστορικά γεγονότα κι αντλεί πολύτιμα διδάγματα στην ασταμάτητη πάλη της για σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο θα πρέπει να δούμε και την επανάσταση του 21.

Ο Ναπολέοντας αποτυγχάνει να τσακίσει τις φεουδαρχικές συντηρητικές μοναρχίες και να επιβάλει τον αστικό πολιτικό και οικονομικό τρόπο ζωής και ανάπτυξης. Έτσι ιδρύεται η «Ιερά Σύμμαχια», το ανάλογο ΝΑΤΟ της εποχής, που στόχο είχε τη διατήρηση του στάτους κβο και το τσακισμα κάθε επαναστατικού κινήματος. Ο ανταγωνισμός των μεγάλων δυνάμεων για τη «Διαδοχή» της παραισιακής φεουδαρχικής Οθωμανικής αυτοκρατορίας επιβραδύνει την κατάρρευση της.

Από την άλλη η Γαλλική επανάσταση και ο αστικός διανοητισμός επιδράσαν σε μεγάλο βαθμό στη διαμόρφωση επαναστατικού κλίματος στα βαλκάνια. Η διείσδυση του γαλλικού πρώτα και του αγγλικού στη συνέχεια κεφάλαιου («διομολογήσεις»), η μαζική εισαγωγή εμπορευμάτων, άρχισε να σπάει τις αυταρχικές στρατιωτικο-φεουδαρχικές δομές της φυσικής παραγωγής, σχεδόν διάλυσε το φεουδαρχικό νοικοκυριο, ανέπτυξε την εμπορευματική παραγωγή και διέδωσε τις χρηματικές σχέσεις. Την ίδια όμως στιγμή μάζες πληθυσμών τις αυτοκρατορίας βρίσκονται κάτω από εκμετάλλευση αποικιακού χαρακτήρα. Πιο ειδικά στον ελλαδικό χώρο, αναπτύσσεται ένα εμπορικό και εφοπλιστικό κεφάλαιο κι ένα σχετικά αρχέγονο βιομηχανικό κεφάλαιο (βιοτεχνίες κτλ.).

Ο ελληνισμός της παροικίας αναπτύξε ένα δυνατό εμπορικό κεφάλαιο.

Οι αστικές ιδέες που συνόδεσαν την οικονομική δραστηριότητα διακινούνταν απ' την παροικία στον ελλαδικό χώρο, παίζοντας έτσι σημαντικό ρόλο στην προετοιμασία της επανάστασης. Η αντίθεση ανάμεσα στο νέο διαμορφωμένο τρόπο παραγωγής και τις φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις, η καταπίεση, οι αγγαρείες, οι αβάσταχτες φορολογίες, η συγκέντρωση της γης στα χέρια των φεουδαρχικών οδήγησαν στη συσσωρευση αντιθέσεων.

Στην πορεία της συσσωρευσης των αντιθέσεων είχαμε ξεσπάσματα κι εξεγέρσεις που σιγά-σιγά αποχτούσαν το δικό τους χαρακτήρα για να φτάσουμε έτσι στα «ορλωφικά» του 1770. Από τα 1770 ως το 1820 η συσσωρευση αντιθέσεων φτάνει σ' εκρηκτικό σημείο. (Ας μη ξεχνάμε ότι ο 19ος αιώνας είναι η εποχή που χαρακτηρίζεται απ' το χτίσιμο της παγκόσμιας αγοράς. Οι βιομηχανικές δυνάμεις της εποχής έχοντας καλύψει τις εσωτερικές τους αγορές επεχτείνονται επιβάλλοντας το θεσμό της αποικιοκρατίας. Αποτέλεσμα

ήταν η επιτάχυνση της διαδικασίας τσακίσματος των παλιών φεουδαρχικών σχέσεων παραγωγής που με τη σειρά του πολλαπλασίασε τα φαινόμενα ανάπτυξης των νέων σχέσεων παραγωγής και την τεράστια συσσωρευση αντιθέσεων). Αυτό το χαρακτηριστικό δεν είναι μονάχα ελληνικό αλλά αγκαλιάζει ολόκληρο τον Βαλκανικό χώρο. (Εξέγερση Σέρβων το 1804). Ο πιο αποφασιστικός παράγοντας ήταν η αλλαγή της συνείδησης των λαικών μαζών, που η αγωνιστικότητα τους μεγάλωνε συνέχεια. Η Ελλάδα του βουνού και των νησιών δεν έχει μόνο αγωνιστικότητα. Έχει συνδυάσει την αγωνιστικότητα με τον αστικό διαφωτισμό.

Ο Βαλκανικός χαρακτήρας της επανάστασης

Η δράση του Ρήγα Βελεστίνη άφησε άσβηστα σημάδια στη συνείδηση των Βαλκανίων. Τ' όραμα του για τη Βαλκανική Δημοκρατική Ομοσπονδία εμπνέει τις μάζες σ' όλη την έκταση στα Βαλκάνια. Η Φιλική Εταιρεία βάσιμα πάνω στα δικά του χνάρια. Οργάνωση αρχικά τους Έλληνες αστούς κι ύστερα τους υπόλοιπους Βαλκανίους. Είχε μαζικό χαρακτήρα. Οι αστοι ιστορικοί παραχαράχτες μας έχουν συνηθίσει στην ιδέα της καθαρά ελληνικής επανάστασης, ξεκόβοντας την απ' τον υπόλοιπο βαλκανικό χώρο. Μπορεί η επανάσταση του 21 να πραγματοποιήθηκε στην Πελοπόννησο, πρέπει όμως να θεωρείται η αρχή της επαναστατικής διαδικασίας στα Βαλκάνια.

Η σύγκρουση των φεουδαρχικών παραγωγικών σχέσεων με τις νέες ήταν γεγονός που αγκάλιαζε ολόκληρη την Βαλκανική χερσόνησο, αλλά σε διάφορες βαθμίδες εξέλιξης. Έτσι η επανάσταση στον ελλαδικό χώρο άνοιξε το δρόμο στις επαναστάσεις που υλοποιήθηκαν στα βαλκάνια πιο ύστερα. Αν σκεφτούμε ότι το κύμα αστικών επαναστάσεων που σάρωσε την ανατολή άρχισε στα πρώτα χρόνια του 20ου αιώνα (π.χ. βαλκανικοί πόλεμοι 1912), τότε μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την ελλαδική επανάσταση σαν την πρώτη αστική επανάσταση στην Ανατολή. Δεν ήταν υπερβολή να χαρακτηρίσουμε με την ίδια σοβαρότητα και βαρύτητα τη σημασία της με τον ίδιο τρόπο που χαρακτηρίζουμε την Γαλλική Επανάσταση για τη Δύση. Αν η Βαλκανική Ομοσπονδία δεν έγινε ποτέ πραγματικότητα είναι γιατί η αστική τάξη στα βαλκάνια γεννήθηκε αργά και γέρασε

πριν ενηλικιωθεί. Έτσι ήταν αδύνατο να εκπληρώσει τα ίδια αστικοδημοκρατικά καθήκοντα που εκπλήρωσε η δυτική ομογάλαχτη της. Δεν μοίρασαν τη γη στους αγρότες κι έτσι δε χτίστηκε η βάση της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Απ' την άλλη οι μεγάλες βιομηχανικές δυνάμεις δεν είχαν καμία διάθεση να σταθούν απλοί θεατές μπορσά στην δημιουργία νέων ανταγωνιστών. Έτσι σε συνεργασία με τα πιο αντιδραστικά αστικά στοιχεία έβαλαν τη βάση της υποτέλειας και της αποικιοκρατίας.

Τα αντιδραστικά αστικά στρώματα τυφλωμένα απ' τα μεγαλοιδεατικά εθνικιστικά τους οράματα, προσπάθησαν να επιβάλουν την επέχταση των ορίων τους σε βάρος των γειτόνων τους. Μέσα σ' αυτό το αρνητικό κλίμα η βαλκανική ομοσπονδία δεν δημιουργήθηκε ποτέ.

Τον βαλκανικό χαρακτήρα της επανάστασης αποδεικνύει ο μεγάλος αριθμός βαλκανικών εθελοντών μαχητών που πολέμησαν. Βούλγαροι, Σέρβοι, Μαβροβούνιοι, Αλβανοί, Ρουμάνοι, ακόμα και Ρώσοι, τάχθηκαν με την επανάσταση. Κι ενώ για τους εθελοντές απ' τη Δυτική Ευρώπη, που ονομαστικά «Φιλέλληνες», η αστική ιστορία κάνει έχτεταμένες αναφορές, για τη βαλκανική συμμετοχή δεν αναφέρει σχεδόν ποτέ τίποτα. Τα δεσμά της υποτέλειας φτάνουν ως την παραχαράξη της ιστορίας. Η βασική ιδεολογική κατεύθυνση των βαλκανικών επαναστατών ήταν η ισοτιμία, η αμοιβαία εμπιστοσύνη, ο σεβασμός και η συνεννόηση για το σχηματισμό της Ομόσπονδης Βαλκανικής οντότητας από λεύτερους λαούς ισοτίμους.

Οι στόχοι της επανάστασης

Οι ανυπόφορες στρατιωτικο-φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις που επέβαλε η Οθωμανική αυτοκρατορία ήταν το βασικό εμπόδιο στην ανάπτυξη των παραγωγικών σχέσεων και δυνάμεων. Για να εξασφαλιστεί η ανάπτυξη πρόβαλλε η αναγκαιότητα της απολευθέρωσης απ' τον Οθωμανικό ζυγό, και η αντικατάσταση του απ' το λεύτερο εθνικό συγκεντρωτικό κράτος. Αυτός ήταν ο κύριος στόχος της επανάστασης. Άμεσα δεμένο με το εθνικό κράτος ήταν το ζήτημα της γης και το μοίρασμα της στους αγρότες. Αν και στο πρόγραμμα της Φιλικής το ζήτημα δεν τονίζεται, για τα πιο ριζοσπαστικά της μέλη ήταν άρρηχτα δεμένο με τη δημιουργία του εθνικού κράτους.

Την ίδια στιγμή το ζήτημα της γης βρίσκεται στο μύλο και τη δράση της κλεφτουριάς και των αγροτών που δεν παλεύουν μόνο για εθνικό κράτος αλλά ζητούσαν και τη γη. Η απαίτηση αυτή εμφανίστηκε καθαρά με την απελευθέρωση της Πελοποννήσου, όπου οι αγρότες ζητούσαν τις οθωμανικές γαίες. Το ζήτημα της γης δεν λύθηκε κι αυτό οφείλεται στην ιδιομορφία που παρουσίαζε η αστική τάξη, και στην αδυναμία που πήγαινε απ' αυτή να ολοκληρώσει τους στόχους της επανάστασης.

Οι δυνάμεις που έδρασαν στην επανάσταση

Μια μερίδα της αστικής τάξης ήταν η μεσαία αστική που ήταν εμπορικο-διαμετακομιστική (πραματε-φτάδες, παζαρίτες, τεχνίτες, καρaboκυραίοι κτλ). Ήταν δεμένη με την εσωτερική αγορά, επιδίωκε την κατάρρη-

ση των προνομίων, την απελευθέρωση απ' τον οθωμανικό ζυγό, τη δημιουργία λεφτερής αγοράς. Ήταν η πιο σταθερή επαναστατική δύναμη, σε συνεργασία με την παροικιακή εμπορική αστική τάξη. Η Φιλική Εταιρεία ήταν η πολιτική της έκφραση.

Ένα άλλο στρώμα ήταν οι μεγαλοκαρaboκυραίοι που συγκροτούσαν το εφοπλιστικό-εμπορικό κεφάλαιο. Στόχος τους ήταν η δημιουργία εθνικού κράτους και η απαλλαγή απ' τον ανταγωνισμό του ξένου κεφαλαίου, αλλά είχαν συντηρητική τάση. Δεν διακινδύνευαν τα συμφέροντα τους απ' το φόβο μιας πιθανής αποτυχίας της επανάστασης.

Απ' την άλλη υπήρχαν οι κοτζαμπάσηδες. Ήταν μια ομάδα με μεγάλη δύναμη τόσο πολιτική όσο και οικονομική. Ήταν μεγαλοιδιοκτήτες φεουδάρχες και την ίδια στιγμή εμπόροι. Συνάλλασσονταν τόσο με την εσωτερική όσο και με την εξωτερική αγορά. Ήταν απόλυτα συντηρητικοί και φοβούνταν την επανάσταση. Φοβούνταν το μοίρασμα της γης. Πάρα πέρα ήταν μισοί στις μάζες γιατί ταυτιζόνταν με την εξουσία. Πολέμησαν στην αρχή μ' όλες τους τις δυνάμεις ενάντια στην προετοιμασία της επανάστασης, ενάντια στη Φιλική και συνεργάστηκαν με τους Οθωμανούς. Στη συνέχεια για να περισώσουν τα προνόμια τους σύρτηκαν στην επανάσταση και την πολέμησαν από τα μέσα με στόχο τον εκφυλισμό της. Συνδυάστηκαν με τους μεγαλοκαρaboκυραίους, πρόδωσαν την επανάσταση όσες φορές κατάφεραν να ηγηθούν και άνοιξαν το δρόμο της υποτέλειας. Ήταν η ηγετική ομάδα στο αντιδραστικό μπλοκ στην πάλη ενάντια στο ριζοσπαστικό τμήμα της αστικής τάξης. Μαζί με τους κοτζαμπάσηδες και για τους ίδιους λόγους συντάχθηκαν ο ανώτερος κλήρος κι οι καλόγεροι. (τοφλικάδες καταπίεστες και ταφτισμένοι με την οθωμανική αυτοκρατορία κρατούσαν στο σκοτάδι τις μάζες). Είναι γνωστός ο αφορισμός της Φιλικής απ' τον πατριάρχη Γρηγόριο τον Ε', τον μετέπειτα «εθνομάρτυρα» της παραχαράγμενης αστικής ιστορίας. Αντίθετα ο χαμηλός κλήρος που ήταν γέννημα των μαζών έβγαλε αγωνιστές όπως ο Παπαφλέσσας, ο Αθανάσιος Διάκος, ο Αναγνωστάρας κ.α.

Κύρια πηγή δύναμης για την επανάσταση στάθηκαν οι μικροί καρaboκυραίοι κι οι ναύτες. Αίχμη της επανάστασης ήταν η κλεφτουριά που έβγαλε πραγματικούς ήρωες όπως τον Καραϊσκάκη, τον

Οδυσέα Αντρούτσο, τον Μπότσαρη, τον Νικηταρά, τον Κολοκοτρώνη κι άλλους. Δεν πάλεβαν μονάχα για ανεξαρτησία αλλά και για το μοίρασμα της γης. Αντίθετα οι αρματωλοί, που ήταν κλέφτες συμβιβασμένοι με τους Τούρκους, σ' αρκετές περιπτώσεις έκαναν πίσω ριχνοντας τα στο προσκύνημα, όπως στην περίπτωση της εκστρατείας του Ιμπραήμ. Αυτοί μαζί με τους μεγαλοκαρaboκυραίους, τον ανώτερο κλήρο και τους κοτζαμπάσηδες χτυπούσαν μ' όλους τους δυνατούς τρόπους κάθε φορά που έρριχνε κοινωνικό ζήτημα.

Η κοινωνική σύγκρουση

Οι αστοι παραχαράχτες της ιστορίας δε βλέπουν κανένα κοινωνικό περιεχόμενο στην επανάσταση. Συγκαλύπτουν την κοινωνική πάλη που έγινε ριχνοντας το βάρος στο πνεύμα της «δixνoιας», στα «προσωπικά ελατήρια», που είναι δήθεν χαρακτηριστικά της «Φύλης». Πως διαφορετικά θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν το γερασμένο χαρακτήρα τους, την αδυναμία τους να εκπληρώσουν τους στόχους της επανάστασης, το δέσιμο της νεαρής χώρας στο άρμα της υποτέλειας; Η ιστορική αλήθεια είναι ολόκληρα διαφορετική.

Είναι αποδειγμένη πέρα για πέρα η λυσσασμένη πάλη των κοτζαμπάσηδων ενάντια στους κλεφτοκαπετάνιους, που άλλους εξαγόραζαν άλλους διάβαλλαν κι άλλους φυλάκιζαν ή δολοφονούσαν. Οι δολοφονίες λαϊκών αγωνιστών όπως ο Οικονόμου, ο Μελέτης, ο Καρατζιάς, ο Οδυσσέας Αντρούτσος κλπ είναι λίγα χαρακτηριστικά παραδείγματα. Η γιομάτη αγωνία προσπάθεια τους ν' αρπάξουν την εξουσία με τη δημιουργία της περίφημης «Πελοποννησιακής Γερουσίας», σώμα φτιαγμένο αποκλειστικά και μόνο από κοτζαμπάσηδες, που σκοπό είχε τη διατήρηση και επέχταση της δύναμης των κοτζαμπάσηδων, είναι επίσης γνωστή. Σε συνδυασμό με τους δεσμούς που είχαν με τους Άγγλους, ανέπτυξαν επικίνδυνη δράση και καθοριστική για την πορεία της επανάστασης.

Η ανοιχτή σύγκρουση των κοτζαμπάσηδων και του Παλαιών Πατρών Γερμανού απ' τη μια και του Υψηλάντη απ' την άλλη, ήταν κλασική περίπτωση κοινωνικής σύγκρουσης ανάμεσα σε δύο αντίθετες κοινωνικές ομάδες. Η πρώτη, με την ολιγαρχική της αντίληψη, ήθελε την εξουσία για ν' αντικαταστήσει

Διεθνή

Γιατί η Ισπανία είπε ΝΑΙ στο ΝΑΤΟ

Τόσο οι καπιταλιστές όσο και η δεξιά πτέρυγα του PSOE (Σοσιαλιστικό Κόμμα) ήξεραν ακριβώς τι παιζόταν στο δημοψήφισμα της 12ης του Μάρτη για το αν θα έμενε η όχι η Ισπανία στο Νάτο.

Η αρνητική ψήφος θα ήταν ένα βαρύ κτύπημα εναντίον της Σοσιαλιστικής Κυβέρνησης του Γκονζάλες η οποία ευνοεί τους τραπεζίτες και τ' αφεντικά. Η Κυβέρνηση είχε κάμει στροφή υπερ του Νάτο εγκαταλείποντας την προεκλογική θέση του κόμματος ενάντια στο Νάτο. Στην πραγματικότητα αυτή η οπισθοχώρηση είναι μέρος μιας συνολικής πολιτικής για παραχωρήσεις προς το κεφάλαιο, δηλαδή εγκατάλειψη της υποσχέσης για «αλλαγή» για την οποία το PSOE εκλέγθηκε από την εργατική τάξη και τη νεολαία.

Η δεξιά πτέρυγα του PSOE και οι καπιταλιστές σπατάλησαν ποτάμια μελάνι στη διάρκεια της καμπάνιας για το δημοψήφισμα προσπαθώντας να δικαιολογήσουν τη ψήφο «ΝΑΙ στο ΝΑΤΟ» και για να εξηγήσουν την «καταστροφή και καταχνία» που θάφενε η ψήφος «ΟΧΙ στο Νάτο».

Αυτή η θέση προκάλεσε έντονη σύγχυση ανάμεσα στους οργανωμένους εργάτες. Το φυσικό τους ένστικτο είναι να εναντιώνονται στον καπιταλισμό και τους στρατιωτικούς του συμμάχους. Το δημοψήφισμα για το Νάτο θα τόνιζε σαν μια ευκαιρία να εκφράσουν αυτή τους την αντίθεση. Από την άλλη όμως οι πιο πολλοί εργάτες μένουν πιστοί στο PSOE, παρατηρώντας την πολιτική των ηγετών του υπερ του κεφαλαίου, διότι φοβούνται την επιστροφή μιας δεξιάς κυβέρνησης. Οι ηγέτες του PSOE εκμεταλλεύτηκαν αυτή την αφοσίωση μετατρέποντας το δημοψήφισμα σε ψήφο εμπιστοσύνης.

Παρ' όλα αυτά, το ερώτημα είναι πως κέρδισε η ψήφος «ΝΑΙ» όταν όλα έδειχναν στη νίκη της ψήφου «ΟΧΙ».

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε τ' ακόλουθα επιχειρήματα και τα δημοσίευε συνεχώς στα μέσα μαζικής ενημέρωσης:

α) «Αν φύγουμε από το Νάτο η θέση μας στην ΕΟΚ θα χειροτερεύσει. Δεν μπορούμε να συμμετέχουμε μόνο πάνω σε μια οικονομική βάση και όχι πάνω σε μια αμυντική βάση».

β) «Αν φύγουμε από το Νάτο, οι πολυεθνικές δεν θα επενδύουν πια στην Ισπανία. Αυτό θα σήμαινε οικονομικό μπουκότάριασμα και περισσότερη ανεργία».

γ) «Αν φύγουμε από το Νά-

το δεν θα μπορούμε να συμβαδίζουμε με την τεχνολογική εξέλιξη και θα απομονωθούμε από την Ευρώπη».

δ) «Αν η κυβέρνηση χάσει το δημοψήφισμα, αυτό θα σημαίνει πρόωρες εκλογές και μια νέα απειλή από τη δεξιά».

Οι απειλές της κυβέρνησης μπορούν να συνοψιστούν στα λόγια του Φελίπ Γκονζάλες «το να αποσυρθεί η Ισπανία από το Νάτο θάχει απρόβλεπτες επιπτώσεις».

Καμία από αυτές τις απειλές δεν είχε βάση αλλά χρησιμοποιήθηκαν για να πείσουν ένα μεγάλο αριθμό εργατών να παραταχθούν γύρω από την κυβέρνηση.

Επομένως η ψήφος «ΝΑΙ» θάπρεπε να ερμηνευτεί όχι σαν ψήφος υποστήριξης προς το Νάτο ούτε σαν υποστήριξη στην πολιτική της κυβέρνησης. Ήταν ο εκβιασμός της κυβέρνησης που νίκησε.

Στην ουσία το αποτέλεσμα — 52% υπερ, 48% εναντίον, 43% αποχή — δείχνει μια αντιφατική διαίρεση. Αυτό αντανακλάται στην ακόλουθη συζήτηση μεταξύ δυο συζύγων εργατών που δημοσιεύτηκε στον αστικό τύπο. Η μια γυναίκα λέει: «Εγώ ψήφισα ΟΧΙ διότι δεν θέλω να παιδιά μου να πεθάνουν στον πόλεμο». Η άλλη λέει: «Πώς μπορείς; Δεν λυπάσαι τον Φελίπ».

Αντιστρόφως είναι σημαντικό ότι η ψήφος «ΟΧΙ» κέρδισε σε μερικά από τα πιο βιομηχανοποιημένα κομμάτια της Ισπανίας. Στη χώρα των Βάσκων μέχρι δυο τρίτα ψήφισαν «ΟΧΙ». Στην Καταλωνία 50% ψήφισαν «ΟΧΙ» και 43% «ΝΑΙ». Ακόμα ένα σημαντικό γεγονός είναι ότι η ψήφος της νεολαίας (18—25 χρόνων) ήταν συντριπτικά «ΟΧΙ». Το ποσοστό της ψήφου «ΝΑΙ» ανέβαινε σε αναλογία με την ηλικία.

Από την άλλη αυτοί που ηγήθηκαν της καμπάνιας για ψήφο «ΟΧΙ» ξεχώριζαν με την απουσία πολιτικής καθαρότητας. Οι Ευρωκομμουνιστές και οι Σταλικοί προσέγγισαν το θέμα του Νάτο από μια υπερβολικά εθνικιστική και οππορουνιστική θέση χωρίς να παρουσιάσουν εναλλακτική λύση.

Και οι δυο πήραν μια παθητική θέση προβάλλοντας ιδέες «ουδετερότητας» αντί ένα πρόγραμμα ταξικής πάλης.

Ούτε οι ηγέτες του C.C.O.O. (συντεχνίες που καθοδηγούνται από τους κομμουνιστές) δεν διακρίθηκαν παρα το γεγονός ότι το εργατικό κίνημα έπαιξε ένα παραδειγματικό ρόλο στην καμπάνια. Αν υπήρχε μια ενωμένη πάλη από το C.C.O.O. και το U.G.T. (Ένωση Σοσιαλιστικών Συνδικάτων), το αποτέλεσμα θάταν εντελώς διαφορετικό. Οι ηγέτες του C.C.O.O. όμως προσκολληθήκαν στους ειρηνιστές

που δεν έχουν κύρος ανάμεσα στους εργάτες.

Δεν ήταν μόνο το U.G.T. που ζήτησε ψήφο «ΟΧΙ» αλλά και το Izquierda Socialista (ένα αριστερό κομμάτι του PSOE και η J.S. (Σοσιαλιστική Νεολαία).

Μια από τις πιο σημαντικές πτυχές της καμπάνιας ήταν η ένταση που εμφανίστηκε μεταξύ των διαφόρων τάσεων στις οργανώσεις και ηγεσίες των εργατών. Αυτό έχει βαθύνει ακόμα πιο πολύ τις διαφορές που δημιουργήθηκαν πέρσι μεταξύ της κυβέρνησης και του U.G.T. για τις περικοπές στις συντάξεις.

ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Αλλά δυστυχώς εκείνοι οι ηγέτες στο Σοσιαλιστικό κίνημα που αντιτίθενται στο Νάτο δεν διεξήγαγαν καμία πραγματική καμπάνια πριν από το δημοψήφισμα.

Ο Πάπλο Καστελλάνο, αρχηγός του Izquierda Socialista κάλεσε σε μια καμπάνια πάνω σε ατομική βάση μόνο. Το U.G.T. περιορίστηκε στο να θυμίζει στους εργάτες λίγες μέρες πριν το δημοψήφισμα να ψηφίσουν «ΟΧΙ». Οι ηγέτες της Σοσιαλιστικής Νεολαίας, την τελευταία στιγμή έκαιμαν αντίθετη στροφή και ζήτησαν ψήφο «ΝΑΙ».

Μόνο οι Μαρξιστές του PSOE, υποστηρικτές της εφημερίδας *Nuevo Claridad*, οργάνωσαν μια δυνατή καμπάνια, πηγαίνοντας στα εργοστάσια και τα κολλέγια, οργανώνοντας συγκεντρώσεις και διαλέξεις, οργανώνοντας τους. Ήταν οι μόνοι που εξήγησαν ότι ενώ το Νάτο πρέπει να το πολεμούμε, η έξοδος από αυτό δεν θα σημαίνει εγγύηση ειρήνης. Η μόνη βάση για ειρήνη βρίσκεται στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, στην Ανατολή και στη Δύση.

Εκείνοι οι θαρραλέοι Σοσιαλιστές που έλαβαν μέρος στην καμπάνια, παρατηρώντας τις ηγεσίες γι' αποβολή τους, και οι μάζες καθαρότητας. Οι Ευρωκομμουνιστές και οι Σταλικοί προσέγγισαν το θέμα του Νάτο από μια υπερβολικά εθνικιστική και οππορουνιστική θέση χωρίς να παρουσιάσουν εναλλακτική λύση.

Παρα την ήττα της ψήφου «ΟΧΙ», η δεξιά πτέρυγα του P.S.O.E. δεν μπορεί να επαναπαυτεί. Η ανάπτυξη της ριζοσπαστικοποίησης των εργατών και της νεολαίας είναι αναπόφευκτη. Η παραμονή στο Νάτο θα βάλει ακόμα πιο πολλή οργή στα στρώματα που ήδη κριτικάρουν την πολιτική της κυβέρνησης.

Οι Μαρξιστές κέρδισαν υποστήριξη στη διάρκεια της καμπάνιας. Αυτό είναι το πιο σημαντικό συμπέρασμα της διαδικασίας που εξελίσσεται.

Από μέλος του P.S.O.E. (Σοσιαλιστικού Κόμματος) Καταλωνίας

27ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ Κ.Κ.Σ.Ε. Μπορεί ο Κορπατσιοβ να καταργήσει τη γραφειοκρατία;

Το 27ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ ήταν αναμφίβολα ένα από τα πιο σημαντικά συνέδρια αυτού του κόμματος. Είκοσι ακριβώς χρόνια μετά το 20ο Συνέδριο που «ξήλωσε» τον Στάλιν, το 27ο Συνέδριο αντικρύστηκε από τους διάφορους σχολιαστές σαν το συνέδριο που ουσιαστικά «ξήλωσε» τον Μπρέζνιεβ, κι έβαλε τις βάσεις για μια πιο αποκεντρωμένη διοίκηση στη Σοβιετική Ένωση.

Ιδιαίτερα οι δυτικοί παρατηρητές κοίταζαν με μεγάλο ενδιαφέρον τις αλλαγές που προσπαθεί να φέρει ο Κορπατσιοβ και είναι σχετικά απογοητευμένοι που δεν έφτασε ούτε καν στο σημείο που έφτασαν οι Κινέζοι για την εφαρμογή των «δυνάμεων της αγοράς» στην οικονομία. Έτσι βλέπουν πως η Σοβιετική Ένωση, μια και δεν εφαρμόζει καπιταλιστικά μέτρα, δεν θάναυ δυνατό να ξεφύγει από τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει.

Είναι φυσικά ανόητο να περιμένει κανείς καλά αποτελέσματα από την «ελεύθερη λειτουργία των δυνάμεων της αγοράς». Αν η κρίση που περνά ο καπιταλισμός σήμερα δεν είναι αρκετή απόδειξη, η Κινέζικη εμπειρία δείχνει πόσο απογοητευτικά και επικίνδυνα είναι τα αποτελέσματα τέτοιων προσεγγίσεων: μετά από μια πρόσκαιρη επιτυχία, τα μέτρα που πήρε η Κινέζικη ηγεσία δημιούργησαν τέτοιες ανισότητες και τέτοια αύξηση τιμών που άρχισαν ν' αποτελούν σοβαρό κίνδυνο.

Όμως, τα μέτρα Κορπατσιοβ δεν φαίνεται να φέρνουν καμία σημαντική αλλαγή στη Σοβιετική Ένωση. Είναι αλήθεια ότι τείνουν να αποκεντρώσουν σε κάποιο βαθμό τον οικονομικό σχεδιασμό, περιορίζοντας την κεντρική ευθύνη σε γενικά θέματα οικονομικής κατεύθυνσης και μετατοπίζοντας την ευθύνη του λεπτομερειακού σχεδιασμού στο επίπεδο διεύθυνσης των εργοστασίων.

Αυτοωστόσο δεν είναι είναι κάτι νέο. Έχει δοκιμαστεί στο παρελθόν χωρίς σταθερά αποτελέσματα, κύρια γιατί η αποκεντρική δεν συνοδεύεται από πραγματικό εργατικό έλεγχο και συμμετοχή. Ήταν απλή μεταφορά ευθύνης

από τους μεγαλύτερους γραφειοκράτες στους μικρότερους.

Κάποια πρόσκαιρη επιτυχία των μέτρων Κορπατσιοβ είναι πολύ πιθανή: οι θεματικές επιθέσεις του Κορπατσιοβ ενάντια στη διαφθορά στο Κομμουνιστικό Κόμμα, ενάντια στη γραφειοκρατία, το ξεκαθάρισμα μεγάλου ποσοστού των ηγετικών στελεχών του κόμματος και η σχετική ενθάρρυνση της κριτικής έχει σε κάποιο βαθμό συγκινήσει τις Σοβιετικές μάζες. Σίγουρα αυτές οι μάζες θα δώσουν πίστωση χρόνου στον Κορπατσιοβ να πραγματοποιήσει τις υποσχέσεις-του.

Αυτές οι ίδιες μάζες ωστόσο θα προβληματιστούν διπλά σε περίπτωση που ο Κορπατσιοβ αποτύχει να δώσει αυτά που υποσχέθηκε. Μια νέα αποτυχία δεν θα περάσει ανώδυνα για τη Σοβιετική γραφειοκρατία. Και χωρίς ριζικές αλλαγές στις δομές εξουσίας του Σοβιετικού κράτους η επιτυχία είναι αδύνατη.

Η οικονομική επιτυχία της Σοβιετικής Ένωσης στις πρώτες δεκαετίες της ύπαρξης της βασίστηκε στον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας. Παρα τις Σταλινικές διαστρεβλώσεις, η Σοβιετική Ένωση πέτυχε ρυθμούς ανάπτυξης του μεγέθους 20 και 30%. Με αυτούς τους ρυθμούς κατάφερε να μετατραπεί από μια υποανάπτυκτη χώρα σε μια υπερδύναμη.

Σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Η ανεπτυγμένη οικονομία της Σοβιετικής Ένωσης είναι πολύ πολύπλοκη για να κατευθύνεται από μια χούφτα γραφειοκράτες. Χωρίς αποτελεσματικό έλεγχο από τους εργάτες δημιουργούνται ένα σωρό ανωμαλίες και η διαφθορά οργιάζει. Μπο-

στα σ' αυτή την κατάσταση δεν είναι παράξενο που ο αλκοολισμός γίνεται η διέξοδος για πολλούς και αποτελεί ένα από τα πιο σοβαρά προβλήματα στη Σοβιετική Ένωση.

Τα περιορισμένα μέτρα του Κορπατσιοβ δεν μπορούν να λύσουν όλα αυτά τα προβλήματα. Η αναμόρφωση της γραφειοκρατίας δεν είναι δυνατή. Είναι δυνατόν να χτυπηθούν μερικές εκατοντάδες, ίσως χιλιάδες γραφειοκράτες στην κορυφή: το ξεκαθάρισμα εκατοντάδων χιλιάδων γραφειοκρατών είναι εντελώς ξεχωριστό. Δεν μπορεί να γίνει παρα μόνο με την άμεση συμμετοχή των μαζών. Κάτι τέτοιο ο Κορπατσιοβ ούτε μπορεί να το διανοηθεί. Όμως άθελα-του, με τη σημερινή πολιτική-του δημιουργεί ελπίδες και οραματισμούς μέσα στις μάζες που αύριο θα την οδηγήσουν σε επαναστατικά συμπεράσματα. Όπως έδειξαν οι εμπειρίες της Ουγγαρίας το '56, της Τσεχοσλοβακίας το '68 και πρόσφατα της Πολωνίας, ο παραμερισμός της γραφειοκρατίας από τις μάζες μπορεί να γίνει μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα: και τώρα δεν θα υπάρχουν τανκς για να καταπνίξουν την κίνηση των μαζών.

Όσο για τους καπιταλιστές, μόνο τρόμο μπορούν να αισθάνονται σε μια τέτοια προοπτική. Μια σοσιαλιστική Σοβιετική Ένωση, χωρίς τη γραφειοκρατική καρκίνωμα, μια Σοβιετική Ένωση όπου η εργατική τάξη πραγματικά κυβερνά μέσα στα πλαίσια μιας αναπόφευκτης δημοκρατίας, αναπόφευκτα θα αποτελέσει τον σπινθήρα της επανάστασης σ' όλο τον κόσμο και θα σημάνει το τέλος του καπιταλισμού.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΧΟΛΕΙΑ—ΣΤΡΑΤΩΝΕΣ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

**Ευλο-τρομοκρατία-κατασκοπεία-απειλές
ενάντια στους μαθητές**

Συναντήσαμε πρόσφατα μια ομάδα απο-
μαθητές του Στροβόλου και είχαμε μια κου-
βέντα για την κατάσταση σήμερα στα σχο-
λεία. Πραγματικά τα όσα μας είπαν είναι
αποκαλυπτικά. Το κράτος πέρασε σε μια α-
νοιχτή επίθεση ενάντια στη νεολαία των
σχολείων για να την «συμμορφώσει» και να
την πειθαρχήσει στα «ελληνοχριστιανικά ι-
δανικά». Αλλά ας τους αφήσουμε να μιλή-
σουν οι ίδιοι:

Σ.Ε.: Φαίνεται ότι φέτος ε-
πιμένουν πολλά στο ζήτημα
της πειθαρχίας, της στολής.
Ο ίδιος ο υπουργός σας
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Μαρίνος: Μας απαγορεύ-
ουν την ίδια την προσωπικό-
τητα μας. Κάθε τι που
τονίζει μια ανεξαρτησία π.χ.
μια κοινή φύση, γυαλιά, ή
σκουλαρίκια είναι κόκκινο
παι για τους καθηγητές. Υ-
πάρχουν καθηγητές που ό-
ταν νευριάζουν ζήτησαν
χάπια. Το φιλί πληρώνεται
με φακέλλωμα, χαμηλό βα-
θμο και πάει λέγοντας.

Γιώργος: Θέλουν να τους
μιλάς στον πληθυντικό, να
στέκονται προσοχή, με τα χέ-
ρια έξω από τες τσέπες, στο-
λη κλασικό ράψιμο,
γκρίζες κάλτσες.

Χάρης: Δεν διάσταν να
διώξουν μαθητές για τη στο-
λη. Έτσι όπως το στρατό.

Breaker: Σε κοπιάζουν με
μυο μάτι όταν μιλάς σε μα-
θητή. Ακόμα καρφώνουν
στη μάνα της. Στες συγκεν-
τρώσεις όταν υπάρχουν
προβλήματα αρνούνται να
μας απαντήσουν δημοσίως.
Τα πάντα ταχτοποιούνται
στο γραφείο. Η αποδέχεται
την άποψη του γυμνασιάρχου
ή αποβάλλεται. Η ποινία εί-
ναι μία.

Γιώργος: Σ' αυτές τες
συγκεντρώσεις μόνιμο θέμα
είναι η πειθαρχία που θέ-
λουν να επικρατεί στο σχο-
λείο. Οι μαθητές στέκονται
σε γραμμές, απαγορεύεται
να ακουμπάς στον τοίχο.
Όταν κωρασιάζεις, ενώ οι
καθηγητές πέρνουν ανάμε-
σα στες γραμμές και μας ε-
λέγχουν σαν τους
αξιωματικούς. Μας μιλά μόν-
ο για θέματα του σχολείου.
Τίποτε για τα άλλα σχολεία,
τα προβλήματα της νεολαί-
ας.

Σ.Ε.: Μέσα στες τάξεις τι γί-
νεται;

Χάρης: Είναι πολλές οι πε-
ριπτώσεις που είναι αναγ-
κασιμύς είτε να
συμφωνήσεις με τον καθη-
γητή ή να περύνεις έξω από
την τάξη για να σε «καθαρί-
σει» ο γυμνολόγος με ό-
λες τες συνέπειες.

Σ.Ε.: Μέσα στες τάξεις τι γί-
νεται;

Χάρης: Είναι πολλές οι πε-
ριπτώσεις που είναι αναγ-
κασιμύς είτε να
συμφωνήσεις με τον καθη-
γητή ή να περύνεις έξω από
την τάξη για να σε «καθαρί-
σει» ο γυμνολόγος με ό-
λες τες συνέπειες.

Ανδρέας: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Νίκος: Ναι νομίζω ότι υ-
πάρχει και μια δόση σαδι-
σμού. Εμένα μου τραβούσε
τες παρτέτες ο καθηγητής.

Γιώργος: Πραγματικά
στην τάξη υπάρχει μοναρχί-
α. Η λύση νομίζω είναι ν' α-
βιολογούμε εμείς τους
καθηγητές και να στέλνουμε
έκθεση στο υπουργείο
και όχι να γίνεται το αντίθε-
το. Γίνονται φανερά διακρι-
σεις. Οι καλοί μαθητές οι
χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι
άχρηστοι στο μάτι του αέ-
ρα. Προσπαθούν να μας
πειθαρχήσουν καταργών-
τας την καθομιλουμένη
γλώσσα που μιλούμε στα δι-
αιήματά μας. Μας επιβάλλουν
τη δική τους, την τυπική, την

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

Μαρίνος: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Νίκος: Ναι νομίζω ότι υ-
πάρχει και μια δόση σαδι-
σμού. Εμένα μου τραβούσε
τες παρτέτες ο καθηγητής.

Γιώργος: Πραγματικά
στην τάξη υπάρχει μοναρχί-
α. Η λύση νομίζω είναι ν' α-
βιολογούμε εμείς τους
καθηγητές και να στέλνουμε
έκθεση στο υπουργείο
και όχι να γίνεται το αντίθε-
το. Γίνονται φανερά διακρι-
σεις. Οι καλοί μαθητές οι
χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι
άχρηστοι στο μάτι του αέ-
ρα. Προσπαθούν να μας
πειθαρχήσουν καταργών-
τας την καθομιλουμένη
γλώσσα που μιλούμε στα δι-
αιήματά μας. Μας επιβάλλουν
τη δική τους, την τυπική, την

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

Μαρίνος: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

Περπατάς έξω από τα σχολεία και στοματάς συγκρατημένος μπροστα στα
μυτερα κάγκελα και τους ψηλούς τοίχους μήπως και εισχωρήσει το «διαβολι-
κο στοιχείο», το σπέρμα της ζωής και της κοινωνίας. Παραγωγή από την μια,
γνώση από την άλλη. Το σχολείο είναι ακριβώς η περτουσία αήτης της

Ο καπιταλισμός προ-
σπαθεί να μετατρέψει την
κοινωνία σε μια βιομηχανι-
κη φάβρικα για να μπορεί
να αφομοιώνει κάθε κοινω-
νική σχέση σε στοιχείο αξι-
οποίησης του κεφαλαίου.
Έτσι έχουμε μπροστα μας
ένα κοινωνικό εργοστά-
σιο, με αστους και προλετά-
ριους, με αξιωματικούς και
στρατιώτες, γιαντιούς και
νοσσοκίμους, καθηγητές και
μαθητές. Παραγωγικότητα
για τους εργάτες σημαίνει
παραγωγικότητα για όλους.
Την κρίση του κεφαλαίου
που εκφράζεται με ανεργία,
αυταρχισμό, εντατικοποίη-
ση θα την πληρώσουν όλοι.
Η παραγωγικότητα στα
σχολεία εκδηλώνεται με
απαίτηση για καλύτερες
επιδόσεις στα μαθήματα.
Αν δεν ανταποκρίνεται στο
ρυθμό παραγωγικότητας ο
εργάτης, απολύεται. Αν δεν
προσαρμόσεται στην εντατι-
κοποίηση του σχολείου ο
μαθητής μένει στάσιμος, ή
αποβάλλεται με προορισμό
το εργοστάσιο. Καθυστέρει
να χτυπάς το πρωί την κάρ-
τα στο εργοστάσιο, πας κα-
τευθείαν στο διευθυντή
παραγωγής για την προει-
δοποιητική επιστολή. Κα-
θυστέρας το πρωί στο μά-
θημα, κατευθείαν στο γυ-
μνασιάρχη για απολογία.
Εντατικοποίηση στα εργο-
στάσια, σημαίνει άρση της
ύλης, των εξετάσεων
μείωση των απουσιών, των
δικαιολογικών, με αποβο-
λες, στρατιωτική πειθαρχία,
κούρεμα καρβάνια σ' όλα
τα σχολεία.

Σ.Ε.: Με γενικά προβλήμα-
τα του σχολείου τι γίνεται;
Ανδρέας: Ζητούμε συμμε-
τοχή στες αποφάσεις. Δεν
μπορούν 20 καθηγητές ν' α-
ποφασίζουν για 300 μαθη-
τες.

Γιώργος: Κάνουμε μια επι-
τροπή για να διώσουμε ένα
καθηγητή, δεν έγινε τίποτα.
Πάντως χρειάζεται ο συνδι-
καλισμός.

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

Μαρίνος: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Νίκος: Ναι νομίζω ότι υ-
πάρχει και μια δόση σαδι-
σμού. Εμένα μου τραβούσε
τες παρτέτες ο καθηγητής.

Γιώργος: Πραγματικά
στην τάξη υπάρχει μοναρχί-
α. Η λύση νομίζω είναι ν' α-
βιολογούμε εμείς τους
καθηγητές και να στέλνουμε
έκθεση στο υπουργείο
και όχι να γίνεται το αντίθε-
το. Γίνονται φανερά διακρι-
σεις. Οι καλοί μαθητές οι
χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι
άχρηστοι στο μάτι του αέ-
ρα. Προσπαθούν να μας
πειθαρχήσουν καταργών-
τας την καθομιλουμένη
γλώσσα που μιλούμε στα δι-
αιήματά μας. Μας επιβάλλουν
τη δική τους, την τυπική, την

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

τικο και υποταχτικό έτσι
ώστε να προετοιμάσει τον
μαθητή και να τον προδιαθέ-
σει να δεχτεί άβριο την ιε-
ραρχία του στρατού, μεθά-
βριο την ιεραρχία του εργο-
στασίου, του γραφείου κτλ.
Πάει να πει ότι υπάρχουν
κάποιοι μοχλοί που εφαρμό-
ζουν κρατική εκπαιδευτική
πολιτική, ότι παίρνουν με-
ρίδιο εξουσίας από την ιε-
ραρχία, ότι επιφυλάσσονται
απ' αήτην αφού τους εξα-
σφαλίζει προνομιακή θέση
στην κοινωνία, και επομέ-
νως έχουν κάθε λόγο να την
υποστηρίζουν. Ο καθηγη-
τής λοιπόν, κεντρική φιγού-
ρα της παράστασης, φορέ-
ας ιεραρχίας, κράτος και
πράξη εξουσίας μέσα στο
σχολείο, ελέγχει επιλέγει,
ξεκαθαρίζει τα «κλωρα» από
τα «έρε», τους «κανόνες»
από τους «αντικανόνες» τους
ταξινόμει, και τους παρα-
δώνει το ποθητό απολυτή-

Σ.Ε.: Με γενικά προβλήμα-
τα του σχολείου τι γίνεται;
Ανδρέας: Ζητούμε συμμε-
τοχή στες αποφάσεις. Δεν
μπορούν 20 καθηγητές ν' α-
ποφασίζουν για 300 μαθη-
τες.

Γιώργος: Κάνουμε μια επι-
τροπή για να διώσουμε ένα
καθηγητή, δεν έγινε τίποτα.
Πάντως χρειάζεται ο συνδι-
καλισμός.

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

Μαρίνος: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Νίκος: Ναι νομίζω ότι υ-
πάρχει και μια δόση σαδι-
σμού. Εμένα μου τραβούσε
τες παρτέτες ο καθηγητής.

Γιώργος: Πραγματικά
στην τάξη υπάρχει μοναρχί-
α. Η λύση νομίζω είναι ν' α-
βιολογούμε εμείς τους
καθηγητές και να στέλνουμε
έκθεση στο υπουργείο
και όχι να γίνεται το αντίθε-
το. Γίνονται φανερά διακρι-
σεις. Οι καλοί μαθητές οι
χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι
άχρηστοι στο μάτι του αέ-
ρα. Προσπαθούν να μας
πειθαρχήσουν καταργών-
τας την καθομιλουμένη
γλώσσα που μιλούμε στα δι-
αιήματά μας. Μας επιβάλλουν
τη δική τους, την τυπική, την

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

σχολείο σημαίνει καριέρα,
και ευκαιρία για πραγματο-
ποίηση των ονείρων του για
δύναμη και εξουσία. Επό-
μενο είναι λοιπόν η αμφι-
σβήτηση αήτου του απο-
τυχημένου σχολικού μον-
τέλλου από τους μαθητές
να στρέφεται πρώτα και κύ-
ρια ενάντια στον καθηγητή
που παραδέρνει ανάμεσα
στες αντιφάσεις του ρόλου
του.

**ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ
ΤΑΞΙΚΟ**
Το σχολείο λοιπόν δεν
είναι ουδέτερο. Εκπληρώνει
μια ταξική - λειτουργία. Η
ταξικότητα του έγκειται στο
ότι παρέχει γνώσεις που αν-
ταποκρίνονται στον κατα-
μερισμό εργασίας που επι-
βάλλει το κεφάλαιο και οι
ανάγκες του. Είναι αστικό
γιατί δεν μας παρέχει αναγ-
καία, σοσιαλική - ενλλαχι-
κη γνώση με την οποία να
μπορούμε να εξηγήουμε,

Σ.Ε.: Με γενικά προβλήμα-
τα του σχολείου τι γίνεται;
Ανδρέας: Ζητούμε συμμε-
τοχή στες αποφάσεις. Δεν
μπορούν 20 καθηγητές ν' α-
ποφασίζουν για 300 μαθη-
τες.

Γιώργος: Κάνουμε μια επι-
τροπή για να διώσουμε ένα
καθηγητή, δεν έγινε τίποτα.
Πάντως χρειάζεται ο συνδι-
καλισμός.

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

Μαρίνος: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Νίκος: Ναι νομίζω ότι υ-
πάρχει και μια δόση σαδι-
σμού. Εμένα μου τραβούσε
τες παρτέτες ο καθηγητής.

Γιώργος: Πραγματικά
στην τάξη υπάρχει μοναρχί-
α. Η λύση νομίζω είναι ν' α-
βιολογούμε εμείς τους
καθηγητές και να στέλνουμε
έκθεση στο υπουργείο
και όχι να γίνεται το αντίθε-
το. Γίνονται φανερά διακρι-
σεις. Οι καλοί μαθητές οι
χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι
άχρηστοι στο μάτι του αέ-
ρα. Προσπαθούν να μας
πειθαρχήσουν καταργών-
τας την καθομιλουμένη
γλώσσα που μιλούμε στα δι-
αιήματά μας. Μας επιβάλλουν
τη δική τους, την τυπική, την

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

διαχωρισμένης γνώσης. Προσπαθεί να μεταδώσει μια γνώση με ένα συγκε-
κριμένο τρόπο που ν' αναπαράγει τες κοινωνικές τάξεις. Αφτο είναι το κύριο
χαρακτηριστικό του καπιταλιστικού σχολείου: μηχανή αναπαραγωγής των
ταξικών διαχωρισμών.

εμπόρευμα εργατική δύνα-
μη και το ταξινόμει σύμφω-
να με τες ανάγκες του κε-
φαλαίου.

**ΔΙΔΑΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΔΙΔΑΣΙΑ**
Μαθητές 1ης και 2ης
κατηγορίας, νευρίωση, κυ-
νηγο των βαθμών, αήτες
είναι οι συνθήκες της ταξινό-
μησης. Έτσι έχουμε μια
σύγκρουση ανάμεσα στους
καλούς μαθητές που κοι-
νωτικοποιούνται μέσα στο
σχολείο, που αποδέχονται
το σχολείο σαν θεσμό δα-
σκαλοκεντρικό. Αήτη είναι
η αφρόκρεμα, οι καλοί μα-
θητές, αήτοι που θα συνε-
χίσουν τες σπουδές, είναι οι
εκκαταλλόμενοι μάντζες
της κοινωνίας, χειριστές
της εξουσίας και της αστι-
κής τάξης. Το κεφάλαιο
φροντίζει για την αναπα-
γωγή του και επομένως πρέ-
πει να προετοιμάσει τους
αντικαταστάτες τα αυριανά

**ΑΝΑΛΛΑΧΤΙΚΗ ΓΝΩΣΗ
- Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΩΝ
ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ**
Τι μπορεί λοιπόν να
προτείνει ένα εργατικό πρό-
γραμμα σ' αήτη την κατά-
σταση; Ποια είναι η οπτική
των Μαρξιστών, ποιο είναι
το εργατικό σχέδιο που
προτείνουμε απέναντι στη
χρεοκωπία και την κρίση
του αστικού σχολείου;

Σ.Ε.: Με γενικά προβλήμα-
τα του σχολείου τι γίνεται;
Ανδρέας: Ζητούμε συμμε-
τοχή στες αποφάσεις. Δεν
μπορούν 20 καθηγητές ν' α-
ποφασίζουν για 300 μαθη-
τες.

Γιώργος: Κάνουμε μια επι-
τροπή για να διώσουμε ένα
καθηγητή, δεν έγινε τίποτα.
Πάντως χρειάζεται ο συνδι-
καλισμός.

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

Μαρίνος: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Νίκος: Ναι νομίζω ότι υ-
πάρχει και μια δόση σαδι-
σμού. Εμένα μου τραβούσε
τες παρτέτες ο καθηγητής.

Γιώργος: Πραγματικά
στην τάξη υπάρχει μοναρχί-
α. Η λύση νομίζω είναι ν' α-
βιολογούμε εμείς τους
καθηγητές και να στέλνουμε
έκθεση στο υπουργείο
και όχι να γίνεται το αντίθε-
το. Γίνονται φανερά διακρι-
σεις. Οι καλοί μαθητές οι
χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι
άχρηστοι στο μάτι του αέ-
ρα. Προσπαθούν να μας
πειθαρχήσουν καταργών-
τας την καθομιλουμένη
γλώσσα που μιλούμε στα δι-
αιήματά μας. Μας επιβάλλουν
τη δική τους, την τυπική, την

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

σχολείου. Η σύγκρουση δι-
εξάγεται ανάμεσα στο μέσα
και το έξω, το σχολικό και
το κοινωνικό. Η «εξέγερ-
ση» του μαθητή ξεκινά από
τη στιγμή που θα διαλέξει
ένα στυλ ζωής έξω από τες
διαδικασίες του κράτους -
σχολείου. Αήτη η εξέγερση
όμως έχει ένα ορισκό ση-
μείο, γιατί το κράτος μπορεί
να ελέγχει τη ζωή της νεο-
λαίας επειδή ακριβώς είναι
εξαστομικωμένη, ασύν-
δετη, ανοργάνωση.

**ΑΝΑΛΛΑΧΤΙΚΗ ΓΝΩΣΗ
- Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΩΝ
ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ**
Τι μπορεί λοιπόν να
προτείνει ένα εργατικό πρό-
γραμμα σ' αήτη την κατά-
σταση; Ποια είναι η οπτική
των Μαρξιστών, ποιο είναι
το εργατικό σχέδιο που
προτείνουμε απέναντι στη
χρεοκωπία και την κρίση
του αστικού σχολείου;

Σ.Ε.: Με γενικά προβλήμα-
τα του σχολείου τι γίνεται;
Ανδρέας: Ζητούμε συμμε-
τοχή στες αποφάσεις. Δεν
μπορούν 20 καθηγητές ν' α-
ποφασίζουν για 300 μαθη-
τες.

Γιώργος: Κάνουμε μια επι-
τροπή για να διώσουμε ένα
καθηγητή, δεν έγινε τίποτα.
Πάντως χρειάζεται ο συνδι-
καλισμός.

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-
λείο, κάμια γιορτή που
γίνεται την οργανώνουν οι
καλοί μαθητές με τους κα-
θηγητές.

Γιώργος: Το κράτος μας
αντιμετωπίζει ρατσιστικά.

Μαρίνος: Μας χτυπούν α-
λύτητα με ομπρέλλες άμα
λάχει, όπτι έβρουν μπροστα
τους, με σύρματα, διαβήτες,
προειδοποιεί από την αρχή
του χρόνου. Τι λέτε;

Νίκος: Ναι νομίζω ότι υ-
πάρχει και μια δόση σαδι-
σμού. Εμένα μου τραβούσε
τες παρτέτες ο καθηγητής.

Γιώργος: Πραγματικά
στην τάξη υπάρχει μοναρχί-
α. Η λύση νομίζω είναι ν' α-
βιολογούμε εμείς τους
καθηγητές και να στέλνουμε
έκθεση στο υπουργείο
και όχι να γίνεται το αντίθε-
το. Γίνονται φανερά διακρι-
σεις. Οι καλοί μαθητές οι
χρήσιμοι, και οι υπόλοιποι
άχρηστοι στο μάτι του αέ-
ρα. Προσπαθούν να μας
πειθαρχήσουν καταργών-
τας την καθομιλουμένη
γλώσσα που μιλούμε στα δι-
αιήματά μας. Μας επιβάλλουν
τη δική τους, την τυπική, την

Μαρίνος: Μας κατασκο-
πεύουν με το C.I.D. την α-
στυνομία. Στην παρέλαση
της 25ης του Μάρτη ο γυ-
μνασιάρχης στήθηκε στο
W.I.I.I. και έγραφε μαθητή-
ρες που μιλούσαν με εκχω-
λικούς.

Χάρης: Δεν υπάρχει ψυχα-
γωγία. Είδικα μέσα στο σχο-

23ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ.

Το 23ον συνέδριο βρήκε τους Δημόσιους Υπαλλήλους και την οργάνωσή τους ν' αντιμετωπίζουν δυο σοβαρότατες προκλήσεις: την επίλυση των λειτουργικών αδυναμιών της κρατικής μηχανής και τη διαφύλαξη των κεκτημένων δικαιωμάτων της Δημοσιοϋπαλληλικής τάξης και όλων των εργαζομένων γενικότερα. Η Δημοσιοϋπαλληλική τάξη σαν αναπόσπαστο κομμάτι της υπόλοιπης εργατικής τάξης διακήρυξε στο συνέδριο αυτό ότι πρέπει ν' αγωνιστεί για την προάσπιση και προαγωγή όχι μονάχα των ιδιαιτέρων συμφερόντων των Δ.Υ αλλά και για τα γενικότερα συμφέροντα ολόκληρου του συνδικαλιστικού κινήματος. Κι' αυτό γιατί τα συμφέροντα των Δ.Υ είναι αναπόσπαστα ταυτισμένα και αδιαχώριστα με τα συμφέροντα όλων των εργαζομένων.

Τα κυριώτερα θέματα που απασχόλησαν τους Δ.Υ στο τριήμερο τους συνεδρίου (29, 30, 31/4/86) ήταν:

α) Οι διάφορες λειτουργικές αδυναμίες της Δημόσιας Υπηρεσίας και η ανάγκη λήψης μέτρων για την αντιμετώπισή τους.

β) Η αναθεώρηση του Νόμου περί Δημόσιας Υπηρεσίας και η κατοχύρωση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των Δ.Υ.

γ) Η απασχόληση έκτακτου προσωπικού στη Δ. Υπηρεσία.

δ) Οικονομική κρίση - πληθωρισμός έλεγχος τιμών, φορολογία του εισοδήματος φοροδιαφυγή / φοροαποφυγή και τιμάρημος.

ε) Συνδικαλιστικές Σχέσεις.

ζ) Το Εθνικό πρόβλημα.

Όσον αφορά τις λειτουργικές αδυναμίες της Δ. Υπηρεσίας τονίστηκε ιδιαίτερα ότι το πρόβλημα έχει καταντήσει χρόνιο και η αντιμετώπισή του δε χωράει πια άλλη αναβολή. Για εκτός από τα υπέρογκα έξοδα που χρειάζονται για τη λειτουργία της και τη μη αποτελεσματικότητα της, σήμερα οι Δ.Υ θεωρούνται και κατηγορούνται από πολλούς σαν οι μόνοι υπεύθυνοι για τα δημοσιονομικά ελλείμματα και όλα τα κακά που παρατηρούνται σ' αυτή. Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Είναι σε πίστη των Δ.Υ το ότι μ' αυτή την απηρχαιωμένη και αραβιασμένη μηχανή κατορθώνουν ν' αποδώσουν αυτά που αποδίδουν. Όταν μιλάμε για παραγωγικότητα και αποτελεσματικότητα δεν είναι μόνο ο ανθρώπινος παράγοντας που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, αλλά και τα μέσα, οι συνθήκες εργασίας, το περιβάλλον, οι μέθοδοι και οι διαδικασίες που ακολουθούνται στη διεκπεραίωση του υπηρεσιακού έργου, να βελτιωθούν οι στεγαστικές συνθήκες και γενικά οι συνθήκες εργασίας του προσωπικού, να εισαχθεί νέα σύγχρονη τεχνολογία και τέλος να εισαχθεί ο θεσμός της αλληλεγγύης στα διάφορα ομοειδή επαγγέλματα.

Όσον αφορά το Νόμο περί Δημόσιας Υπηρεσίας, το Συνέδριο καυστηρίασε όλες τις αναχρονιστικές και αντιδημοκρατικές διατάξεις του νόμου και απαιτήσε την αναθεώρησή του συστήματος των ετήσιων εμπιστευτικών εκθέσεων και την εισαγωγή απλής, ταχείας και πιο αντικειμενικής διαδικασίας διορισμών, προαγωγών και μεταθέσεων για να τεθεί τέρμα στις χρονοβόρες διαδικασίες και την τεράστια γραφειοκρατία που υπάρχει στον τομέα αυτό. Επίσης τονίστηκε η ανάγκη ρύθμισης του θέματος των πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του Δ.Υ γιατί οι αναχρονιστικές πρόνοιες και διατάξεις που υπάρ-

ανακέννηση του θέματος της Α.Τ.Α οι επιθέσεις αυτές ενάντια στους Δ.Υ έχουν ενταθεί. Κατηγορούνται η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ και οι Δ.Υ ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η επαύξηση των προνομίων τους σε βάρος του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα που τώρα κινδυνεύουν μάλιστα να χάσουν και το ψωμί τους. Οι συνέδριοι επεσήμαναν ότι οι ισχυρισμοί αυτοί δεν έχουν σαν στόχο την πραγματική διόρθωση των δημοσιονομικών του κράτους αλλά τους μισθούς και τα ωφελήματα των Δ.Υ και κατεπέκταση και όλων των άλλων εργατοϋπαλλήλων του ιδιωτικού τομέα. Γι' αυτό και σήμερα επιβάλλεται όσο ποτε άλλοτε η ενότητα των εργαζομένων τόσο στη βάση όσο και σε επίπεδο ηγεσίας. Η ενιαία και συντονισμένη

Απο το συνέδριο της ΠΑ.ΣΥ.ΔΥ. Πάνω το προεδρείο και κάτω οι συνέδριοι

γίνετο χωρίς στοιχειώδεις ανέσεις που καθιστούν προβληματική τη διεκπεραίωση της εργασίας και τη ζωή του υπαλλήλου ανυπόφορη. Ένα μεγάλο μέρος της Υπηρεσίας είναι παραγκωμένο κι' ένα άλλο μεγάλο μέρος στεγάζεται σε κτίρια σαράβαρα.

Στον τομέα των τεχνικών μέσων και του εξοπλισμού η κατάσταση είναι αποκαρδιωτική. Φτάνει να παρατηρήσει κανείς ότι ο γραφειακός εξοπλισμός και τα τεχνικά μέσα χρονολογούνται από πολλές δεκαετίες πριν. Είναι αυτή η έλλειψη σύγχρονου τεχνολογικού εξοπλισμού που εμποδίζει την ταχεία και αποτελεσματική διεκπεραίωση του υπηρεσιακού έργου και που δημιουργεί τεράστιες σπατάλες σε ανθρώπινο δυναμικό με οικονομικές συνέπειες. Για να καταστεί η Δ. Υπηρεσία πιο οικονομική και πιο παραγωγική θα πρέπει να γίνει ορθή επάνδρωση των υπηρεσιών, ορθή αξιοποίηση και κατανομή του υφιστάμενου προσωπικού, να γίνει ριζική αναθεώρηση και εκσυγχρονισμός των απηρχαιωμένων μεθόδων και διαδικασιών στη διεκπεραίωση του υπηρεσιακού έργου, να βελτιωθούν οι στεγαστικές συνθήκες και γενικά οι συνθήκες εργασίας του προσωπικού, να εισαχθεί νέα σύγχρονη τεχνολογία και τέλος να εισαχθεί ο θεσμός της αλληλεγγύης στα διάφορα ομοειδή επαγγέλματα.

χουν σήμερα στο νόμο καθιστούν τον Δ.Υ δευτέρου κατηγορίας πολίτη, ανεύθυνο και άσχετο με την κοινωνική και πολιτική ζωή του τόπου. Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι ο Δ.Υ δεν επιτρέπεται να λάβει μέρος σε οποιαδήποτε εκδήλωση πολιτικού περιχομένου ή ακόμη σ' ένα προεκλογικό συλλαλητήριο.

Το συνέδριο καταπίεστηκε επίσης με την οικονομική κρίση που άρχισε να μαστιάζει την Κύπρο και καυστηρίασε τις επιθέσεις - συκοφαντίες της κεφαλαιοκρατικής τάξης προς τους Δ.Υ. Στο συνέδριο τονίστηκε ότι ο μόνος υπεύθυνος για τον πληθωρισμό και την οικονομική κρίση γενικότερα είναι οι οικονομικές και κοινωνικές δομές του καπιταλιστικού συστήματος που ελέγχονται από τους κεφαλαιοκράτες επιχειρηματίες και όχι τα δήθεν ψηλά εισοδήματα των Δ.Υ. Η εσκεμμένη αυτή επίθεση των βιομηχάνων στοχεύει στο ν' αποσπάσει από τη μια την προσοχή από τους κύριους υπεύθυνους για την κρίση, που δεν είναι άλλοι από τους εαυτούς τους και να τη φορτώσουν στους ώμους των εργαζομένων, και από την άλλη να διασπάσουν το εργατικό κίνημα. Έτσι θα μπορούσαν να περάσουν πιο εύκολα τα αντεργατικά τους μέτρα και να χτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης.

Πρόσφατα με την

δράση ολόκληρου του Συνδικαλιστικού Κινήματος είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να αντιμετωπίσουν αποφασιστικά και αποτελεσματικά τις επιθέσεις που άρχισε και θα συνεχίσει η κεφαλαιοκρατική τάξη. Ο αγώνας για την περιφρούρηση των κατακτήσεων των εργαζομένων και την προαγωγή των συμφερόντων τους είναι κοινός. Σήμερα επιβάλλεται η ίδρυση ενός ενιαίου, μόνιμου συντονιστικού οργάνου στο οποίο να εκπροσωπούνται όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και που θα καθορίζει τη γενική γραμμή πορείας του εργατικού δυναμικού στην αντιμετώπιση όλων των προβλημάτων.

Όσον αφορά το εθνικό πρόβλημα το συνέδριο τόνισε ότι ο αγώνας για τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας και της ελευθερίας των λαών καθώς και του δικού μας λαού είναι πρωτίστως αγώνας της εργατικής τάξης. Και ασφαλώς απ' αυτό τον αγώνα δεν μπορούν ν' απουσιάσουν οι Δ.Υ. Επίσης το συνέδριο επικρότησε τις συλλήψεις της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ με τους Τ/Κ Δ.Υ και τόνισε ότι οι συναντήσεις αυτές έχουν πολλά να προσφέρουν στη διάλυση των καχυποψιών μεταξύ των δύο κοινοτήτων πράγμα που θα βοηθήσει στη συνένωση και επίλυση του προβλήματος.

ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΕΣ Β' ΛΙΣΤΑΣ

Ανάγκη για δυναμική δράση

Απο τους περσινούς απεργιακούς αγώνες των Λιμενεργατών Β' λίστας

Αν υπάρχει ένας χώρος όπου το χάος του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής είναι μεγαλύτερο απ' οπουδήποτε αλλού και όπου η εκμετάλλευση του κεφαλαίου σε βάρος του εργάτη είναι πολύ πιο έντονη, είναι τα λιμάνια. Οι λιμενεργάτες Β' λίστας είναι αυτοί που λόγω της πιο πάνω κατάστασης καταπιέζονται περισσότερο από κάθε άλλον.

Με τον τρόπο που γίνονται οι εργασίες στα λιμάνια οι εργάτες δεν έχουν μόνιμο εργοδότη. Όταν υπάρχει φορτίο για διακίνηση και αν για το φορτίο αυτό χρειάζονται περισσότεροι εργάτες από τους λιμενεργάτες Α λίστας θα δουλέψουν, διαφορετικά θα περιμένουν την άλλη μέρα. Γι' αυτό το λόγο είναι αναγκασμένοι να βρίσκονται καθημερινά στο λιμάνι με την προσδοκία πως άμα βγει η λίστα θάβει μέσα. Συνήθως στην Λεμεσό οι λιμενεργάτες Β' λίστας εργάζονται 1-2 μεροκάματα τη βδομάδα ενώ στην Λάρνακα εργάζονται όταν γίνεται η εξαγωγή των πατατών και υπάρχει ανάγκη για περισσότερα εργατικά χέρια.

Πέραν αφού εξαντλήθηκαν τα όρια υπομονής τους και αφού οι υποσχέσεις χρόνων δεν υλοποιούνταν, οι λιμενεργάτες Β' λίστας κατέβηκαν σε απεργία αποκλείοντας παράλληλα τα λιμάνια, με απήχυστα, εγγυημένη απασχόληση, μελέτη για τον αριθμό των λιμενεργατών που χρειάζονται αποζημιώσεις για το πλεονάζον προσωπικό και πρόωρη συνταξιοδότηση. Στην απεργία εκείνη οι λιμενεργάτες κατέβηκαν χωρίς την συμπαράσταση των ηγεσιών των συντεχνιών. Αποτέλεσμα της απεργίας ήταν μια σειρά από νέες υποσχέσεις, να γίνει το πρόβλημα πιο γνωστό και να αναγκασθούν οι συντεχνίες να πάρουν μια πιο θετική στάση.

Μέχρι τώρα οι υποσχέσεις έμειναν υποσχέσεις ενώ ο Σύνδεσμος Ναυτικών Πραχτάρων ανέβαλε ξανά και ξανά συναντήσεις για συζήτηση του προβλήματος. Οι λιμενεργάτες σε συνέλευση τους στις 28.3.86 αποφάσισαν να προχωρήσουν σε δυναμικά μέτρα αν οι εργοδότες δεν προσέλθουν στις συναντήσεις σύντομα.

Μέχρι τουλάχιστον πέρσι, οι λιμενεργάτες πίστευαν ότι το πρόβλημα - τους μπορούσε να λυθεί με καλή θέληση. Μετα το γεγονός όμως της παραμονής των υποσχέσεων στα χαρτιά, έχουν καταλάβει ότι δεν υπάρχει καλή θέληση. Η κάθε πλευρά προσπαθεί να

υποστηρίξει τα συμφέροντά της. Αυτό πρέπει να κατανοήσουν ιδιαίτερα οι ηγεσίες των συντεχνιών. Για την δικαίη λύση του προβλήματος των λιμενεργατών δεν αρκούν οι συναντήσεις, θα χρειασθούν και δυναμικά μέτρα.

Απο πληροφορίες που υπάρχουν, ο Σύνδεσμος Ναυτικών Πραχτάρων που είναι ουσιαστικά ο εργοδότης θα προσπαθήσει να δώσει εγγυημένη απασχόληση στους λιμενεργάτες στη βάση μιας γενικής επίθεσης εναντίον τους ώστε τα μέλη του να βγάλουν τα λεφτά που θα δώσουν για αποζημιώσεις και να αυξήσουν τα κέρδη τους σε βάρος των λιμενεργατών.

Συγκεκριμένα ζητά αυξημένες απολύσεις. Έτσι παρα το ότι θα δώσει αρχικά περισσότερα λεφτά για αποζημιώσεις θα τα βγάλει εκ των υστέρων πολλαπλάσια μέσα από την εντατικοποίηση της δουλειάς και τα λιγότερα μεροκάματα. Ακόμα ζητά να ρίξει τις ταρίφες πληρωμής των εργατών, να πληρώνει δηλαδή για το ίδιο ποσό εργασίας λιγότερα λεφτά. Αυτό πέρα από το να αυξάνει τα κέρδη των πραχτάρων εγγυμονεί και έναν άλλο κίνδυνο: Τη διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες Α και Β λίστας αφού αυτό θα σημαίνει ελάττωση του συνολικού βδομαδιακού για τους λιμενεργάτες της Α' λίστας.

Για να αποτραπουν όλοι αυτοί οι κίνδυνοι και να λυθεί το πρόβλημα χρειάζεται ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα που να βάζει τις διεκδικήσεις των λιμενεργατών δυνατά και αποφασιστικά. Κατ' αρχήν οι συντεχνίες θα πρέπει να κάμουν τις δικές-τους μελέτες για τις ανάγκες των λιμανιών σε εργάτες, ανεξάρτητα από οποιοδήποτε άλλο, και να μη δέχονται ούτε μια απόλυση παραπάνω. Ακόμα δεν θα πρέπει να δεχθούν καμια αλλαγή στον τρόπο πληρωμής που να είναι σε βάρος των εργατών. Με αποφασιστικότητα από πλευράς συντεχνιών, και με δυναμική δράση από πλευράς εργατών το πρόβλημα μπορεί να λυθεί δίκαια.

Πανίκος Σολωμού

ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ—ΜΕΤΑ ΤΗ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

Πόση αλήθεια υπάρχει στις ελπίδες για νέα οικονομική άνθιση

Το 1973 συνέβηκε η πρώτη σοβαρή αύξηση της τιμής του πετρελαίου. Το 1974 η σοβαρή μεταπολεμική παράλληλη κρίση κτύπησε τον καπιταλιστικό κόσμο ολόκληρο. Πολλοί έτρεξαν να την αποδώσουν, αν όχι ολοκληρωτικά, στο μεγαλύτερο μέρος στην προηγούμενη σοβαρή αύξηση της τιμής του πετρελαίου. Αυτή η λογική θα μας οδηγούσε στο συμπέρασμα ότι η σημερινή σοβαρή πτώση της τιμής του μαύρου υγρού θα έχει σοβαρά ευνοϊκές επιπτώσεις και θα οδηγήσει σε μια νέα ξέφρενη οικονομική ανάπτυξη του τύπου 1950-74. Είναι όμως αυτή η αλήθεια;

Ξεκινώντας θα ήταν καλά να δούμε ποιοι φαίνεται να είναι οι λόγοι της απροσδόκητα απότομης πτώσης της τιμής του πετρελαίου:

α) Η επιβράδυνση στο ρυθμό αύξησης της ζήτησης πετρελαίου που παρατηρήθηκε σε παγκόσμια κλίμακα και που ήταν ιδιαίτερα έντονη στις ανεπτυγμένες χώρες.

Οι λόγοι για τους οποίους σημειώθηκε αυτή η επιβράδυνση στις ανεπτυγμένες χώρες είναι δύο: 1. Η υποκατάσταση του πετρελαίου από άλλες μορφές ενέργειας. Ενώ το 1972 η αύξηση του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος των πιο πλούσιων χωρών του ΟΟΣΑ που ήταν γύρω στο 5% έφερε αύξηση στην κατανάλωση πετρελαίου γύρω στο 7%, η ίδια αύξηση του εθνικού προϊόντος που πραγματοποιήθηκε στις πιο πλούσιες χώρες το 1984 έφερε μια αύξηση στην κατανάλωση πετρελαίου γύρω στο 2%. 2. Η ελάττωση στο μέσο ρυθμό ανάπτυξης του εθνικού προϊόντος τα τελευταία χρόνια.

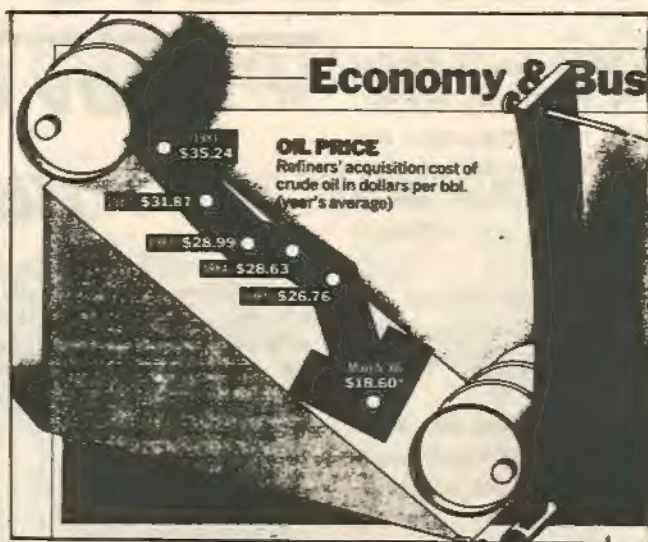
Όσον αφορά τις ανεπτυγμένες χώρες η επιβράδυνση στην αύξηση της ζήτησης, οφείλεται αποκλειστικά στους χαμηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης των τελευταίων χρόνων.

β) Η προσπάθεια των πετρελαιοπαραγωγών χωρών να καλύψουν τα εξωτερικά τους ελλείμματα με το να εξασφαλίσουν όσο το δυνατό μεγαλύτερο ποσό ξένου συναλλάγματος από την πώληση πετρελαίου. Το αποτέλεσμα των ταυτόχρονων προσπαθειών από τις χώρες αυτές για να αυξήσουν το μερίδιό τους στην αγορά ήταν η δημιουργία συνθηκών «πολέμου τιμών» με την μια χώρα

μετα την άλλη να ανάγκωνουν μείωση στις επισημες τιμές που η κάθε μια πουλεί το πετρέλαιο της.

Στα πιο πάνω φαίνεται να υπάρχουν ορισμένα πολύ ενδιαφέροντα στοιχεία που φαίνεται να μην αμφισβητούνται από κανένα παρά τις άλλες διαφωνίες που υπάρχουν σε ένα σωρό άλλα θέματα που προκύπτουν από την υπόθεση πετρελαίου.

Αναφέρεται λοιπόν πιο πάνω ότι υπάρχει ελάττωση στο ρυθμό ανάπτυξης του εθνικού προϊόντος στις ανεπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε αρκετούς λόγους, όμως για την ώρα ένας είναι αρκετός: Η διαρκής πτώση της ικανότητας των χωρών του τρίτου κόσμου να αγο-

Στο σχεδιάγραμμα φαίνεται η κατακόρυφη πτώση της τιμής των πετρελαιοειδών τα τελευταία 5 χρόνια

πολύ φυσιολογικό, διότι αφού το πετρέλαιο αύξανε την τιμή του τα προϊόντα γίνονταν πιο ακριβά και ο τρίτος κόσμος αγόραζε λιγότερα σαν πιο φτωχός που ήταν. Όμως η απάντηση είναι άλλη και μάλιστα αδιαμφισβήτητη. Ενώ από το 1945 μέχρι το 1974 ο καπιταλιστικός κόσμος της Ευρώπης και της Αμερικής είχαν γνωρίσει μια ανάπτυξη πρωτοφανή για την ανθρώπινη ιστορία, ουσιαστικά ο κύριος όγκος των χωρών του τρίτου κόσμου έμεινε στα ίδια αν όχι

Το πολυ-πολύ να επιβραδύνει κάπως - και αυτό προσωρινά - την κατάρρευση της αγοραστικής δύναμης των τριτοκοσμικών χωρών. Και εφόσον αυτό δεν έχει παρα να συνεχιστεί, τα προβλήματα των ανεπτυγμένων χωρών δεν έχουν παρά να μεγαλώσουν έστω και αν οι οικονομίες τους ανακουφιστούν κάπως για ένα σύντομο χρονικό διάστημα.

Το πιο πάνω συμπέρασμα φαίνεται να συμπεριφέρονται και μεγάλοι οργανισμοί του καπιταλιστικού κόσμου που χαίρουν παγκόσμιας αίγλης, έστω και αν δεν τολμούν να βάλουν τα γεγονότα στη λογική τους σειρά (Κάτι τέτοιο θα τους ανάγκασε να παραδεχτούν αυτόματα ότι η οικονομική κρίση είναι οργανικό προϊόν των αντιφάσεων, σύμπτωμα του άρρωστου καπιταλισμού). Ο GATT (Γενική Συμφωνία στο Εμπόριο και τους Δασμούς) είπε, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι η πτώση της τιμής του πετρελαίου δεν πρέπει να δημιουργεί και πολλούς εφονυχασμούς και ότι θα ήταν λάθος λαμβάνοντας να νέα γεγονότα υπόψη, να περιμένουμε οικονομική άνθιση παρόμοια με εκείνη του 1950-70.

Δημιουργία σοβαρής πολιτικής αστάθειας

Πέρα από το ξεκαθάρισμα του τι πρέπει να περιμένουμε και τι όχι όσον αφορά την παγκόσμια οικονομική κατάσταση, θα πρέπει να σταθούμε και σε ένα άλλο αποτέλεσμα της πτώσης της τιμής του πετρελαίου: Την δημιουργία

σοβαρής πολιτικής αστάθειας.

Έστω και αν ευνοήσει κάποιους - και αυτό προσωρινά - η πτώση της τιμής του πετρελαίου φαίνεται να κτυπά σοβαρά κομμάτια και καταστάσεις μέσα στον ίδιο τον καπιταλιστικό κόσμο. Ξεκινώντας από την Βρετανία και την Νορβηγία, τις δύο πετρελαιοπαραγωγές χώρες της Ευρώπης, και βλέποντας ότι η νέα κατάσταση τις επηρεάζει σοβαρά, διαπιστώνουμε κιόλας ότι υπάρχει άμεσος αρνητικός αντίκτυπος και στους ίδιους τους κόλπους του καπιταλισμού. Αυτή η διαπίστωση ενισχύεται και με ακόμα περισσότερα στοιχεία. Οι μεγάλες Δυτικοευρωπαϊκές και Αμερικανικές τράπεζες δεν είναι καθόλου ευτυχισμένες. Οι καταθέσεις πετροδολαρίων φθίνουν και πολλά από τα πετρελαιοπαραγωγικά κράτη, που πλήττονται άμεσα από το «κράχ» της πετρελαιογοράς είναι πελάτες τους, χρεωμένα σ' αυτές ως το λαιμό. Αυτό δεν μπορεί παρα να έχει, σαν αποτέλεσμα, περαιτέρω σκλήρυνση της στάσης των χρηματιστικών οργανισμών απέναντι στις χώρες του τρίτου κόσμου με ταυτόχρονα οικονομικά και πολιτικά αντίκτυπα. Αναστάτωση θα υπάρχει επίσης και μέσα στις μητροπολιτικές χώρες.

Βαθια επίσης φαίνεται να ανησυχεί η Ε.Σ.Σ.Δ. από την πτώση των τιμών του πετρελαίου. Η Σοβιετική Ένωση, πρώτη πετρελαιοπαραγωγός χώρα στον κόσμο, κατηγόρησε τις δυτικές κυβερνήσεις ότι επιδιώκουν μεγαλύτερη πώληση των τιμών, πράγμα που θα δημιουργήσει μια νέα πετρελαϊκή κρίση μεγαλύτερη αυτής του 1973 και 1979.

Επίσης η «Ισβέστια» κατηγόρησε ορισμένες χώρες του Ο.Π.Ε.Κ. ότι δεν λαμβάνουν υπόψη τους ότι μεγαλύτερη πώληση των τιμών θα αυξήσει το εξωτερικό χρέος χωρών με ήδη υψηλό χρέος όπως το Μεξικό και η Νιγηρία.

Υπάρχουν λοιπόν και αυτοί που ξεσπαθώνουν. Έχοντας λοιπόν η Σοβιετική Ένωση να προφυλάξει την οικονομία της αναγκαστικά αντιδρά με τρόπο που σίγουρα τεντώνει ακόμα περισσότερο τις διεθνείς καταστάσεις.

Εκεί όμως που σε πρώτη φάση θα υπάρξουν οι πιο μεγάλες πολιτικές αποσταθεροποιήσεις είναι στις πετρελαιοπαραγωγές χώρες του τρίτου κόσμου. Η Λιβύη είναι πραγματικά σε άσχημη κατάσταση. Η παραγωγή της σε πετρέλαιο έπεσε στα 5 εκατομμύρια τόνους το χρόνο ενώ την περίοδο της ευημερίας ξεπερνούσε τους 150. Τα Λυβικά συναλλαγματικά αποθέματα μόλις φθάνουν τα 2,7 δισεκατομμύρια δολάρια ενώ το όριο ασφαλείας είναι 2,5.

Τα συναλλαγματικά αποθέματα της Σαουδικής Αραβίας ήταν στο τέλος του 1982 250 εκατομμύρια δολάρια ενώ σήμερα μόλις φθάνουν τα 100. Στην ίδια χώρα το 1982 κυκλοφόρησαν 400 χιλιάδες καινούργια αυτοκίνητα ενώ το 1985 μόνο 150 χιλιάδες.

Το 1981 η εισροή συναλλάγματος στον τρίτο κόσμο από τις εξαγωγές πετρελαίου στις εκβιομηχανοποιημένες χώρες ήταν γύρω στα 250 δισεκατομμύρια δολάρια. Το 1985 περιορίστηκε σε λιγότερο από 200 δισεκατομμύρια και υπολογίζοντας την τιμή των 20 δολαρίων το βαρέλλι (ήδη η τιμή έχει πάει πιο χαμηλά) τότε η εισροή συναλλάγματος μειώνεται στο 50% εκείνης του 1981.

Η κατάσταση πράγματι είναι σοβαρή. Τριτοκοσμικές χώρες κυττιούνται βία και δυνατό του πλανήτη επηρεάζονται σοβαρά. Σε ένα κόσμο χωρισμένο σε χώρες με δική τους οικονομία αναγκαστικά η κάθε μια ενδιαφέρεται για τη δική της επιβίωση και αναπόφευκτα ισχύει ο νόμος «ο θάνατος σου η ζωή μου». Η πτώση της τιμής του πετρελαίου, πέρα από το ότι σε παγκόσμια κλίμακα δεν μπορεί να διαφοροποιήσει ουσιαστικά την κατάσταση οικονομικής κρίσης, αποσταθεροποιεί ακόμα περισσότερο τις καταστάσεις στην παγκόσμια πολιτική σκηνή. Και σίγουρα λύση δεν μπορεί να βρεθεί στον καπιταλισμό όπου συστατικό του στοιχείο είναι ο στήριγος οικονομικός ανταγωνισμός που επιβάλλει την αναρχία που δεν μπορεί κανείς να ελέγξει.

Σωτήρης Βλάχος

ράζουν τα προϊόντα των ανεπτυγμένων.

Συγκεκριμένα, σε στοιχεία της Ουνέσκο αναφέρεται ότι μέχρι την προηγούμενη δεκαετία το 40% των Αμερικανικών εξαγωγών διοχετευόταν στον τρίτο κόσμο. Η ελάττωση της ικανότητας των χωρών αυτών να αγοράζουν δεν έχει παρα να επηρεάζει σοβαρά την οικονομία των ΗΠΑ.

Να λοιπόν ένας αδιαμφισβήτητος λόγος. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι στο τέλος-τέλος αυτό είναι

χειρότερα επιπεδα. Ήταν πολύ φυσιολογικό λοιπόν αυτό το τεράστιο χάσμα που δημιουργόταν στον πλούτο των δύο κόσμων να κάνει τις ανεπτυγμένες χώρες ολοένα και πιο ανικάνο αγοραστή της παραγωγής των ανεπτυγμένων. Και όλα αυτά συνέβαιναν σε μια περίοδο όπου το πετρέλαιο ήταν τόσο «ακριβο» όσο το νερό. Άρα, η σημερινή ελάττωση της τιμής του πετρελαίου δεν θα φέρει καμία ουσιαστική αλλαγή σε μια κατάσταση που δημιουργήθηκε χωρίς να παίζει ρόλο η ακρίβεια του.

Μνήμη Κόκου Φωτίου

Έγινε στις 30 του Μάρτη στη Λάρνακα το ετήσιο μνημόσυνο και τα αποκαλυπτήρια της προτομής του σ. Κόκου Φωτίου που δολοφονήθηκε από την ΕΟΚΑ Β' πριν 13 χρόνια. Στην εκδήλωση συμμετείχαν οργανώσεις του Σ.Κ. ΕΔΕΚ και εκπρόσωποι άλλων οργανώσεων.

Η Αριστερή Πτέρυγα κατάθεσε στεφάνι στην προτομή του σύντροφου Κόκου που έδωσε τη ζωή του για λευτερία και σοσιαλισμό.

Κοινός είναι ο αγώνας των Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων εργαζομένων. Αυτό είναι το μήνυμα της θυσίας των Μισιαούλη και Καβάλογλου. 21 χρόνια μετά τη δολοφονία τους από πράκτορες εθνικιστές, η Αριστερή Πτέρυγα και φέτος τιμά τη μνήμη τους

Ο γιος του Κ. Φωτίου καταθέτει στεφάνι στην προτομή του ήρωα

ΓΑΛΛΙΑ: ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΠΟΙΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ

Ο Γαλλικός λαός έδωσε στις εκλογές της 16ης του Μάρτη την κυβέρνησή πίσω στη δεξιά, 5 χρόνια μετά τη θριαμβευτική νίκη της αριστερας το 1981.

Οι Γάλλοι εργαζόμενοι κάθε άλλο παρα απέρριψαν το σοσιαλισμό και την αριστερή πολιτική. Το τι απέρριψαν με τις ψήφους τους ήταν ο θάνατος της κυβέρνησης των σοσιαλιστών, ήταν τα αντεργατικά μέτρα και τα χτυπήματα που δέχονται εδώ και 4 χρόνια απ' αυτούς που τους είχαν υποσχεθεί «θεμελιακή αλλαγή».

Ωστόσο τα αποτελέσματα των εκλογών αποτελούν μια ήττα για την εργατική τάξη. Η κυβέρνηση της δεξιάς θα ξεκινήσει άμεσα μια ανελέητη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, τις κατακτήσεις τους και το βιοτικό τους επίπεδο.

Ταυτόχρονα όμως ανοίγουν μια νέα περίοδο ταξικής πόλωσης και συγκρούσεων ενώ έχουν ήδη σπρώξει τους εργατάες σ' ένα βαθύ προβληματισμό για το ρόλο της ηγεσίας τους και της καπιταλιστικής πολιτικής που ακολουθεί.

Η ήττα της αριστερας στη Γαλλία, όπως και στην Πορτογαλία πριν λίγους μήνες, αποτελεί μια μεγάλη προειδοποίηση για την ευρωπαϊκή αριστερά, ιδιαίτερα για το ΠΑΣΟΚ, και σημαδεύει την ανάγκη για την υιοθέτηση μιας σοσιαλιστικής πολιτικής που είναι η μόνη απάντηση στην καπιταλιστική κρίση που μαστίζει την Γαλλία, την Ευρώπη και ολόκληρη την Υφήλιο.

Η ήττα της αριστερας

Με το 31.2% που εξασφάλισε το Σοσ. Κόμμα παραμένει το μεγαλύτερο κόμμα της Γαλλίας. Το ποσοστό αυτό ήταν αρκετά πιο ψηλό απ' ότι αναμενόταν από την ηγεσία του κόμματος δοσμένης της φιλοκαπιταλιστικής πολιτικής (βλέπε πλαίσιο) που ακολουθούσε η κυβέρνηση Σοσιαλιστών-Κομμουνιστών (κι αργότερα η κυβέρνηση Σοσιαλιστών-μετα την αποχώρηση του Κομμ. Κόμματος).

Το ψηλό αυτό ποσοστό ωφείλεται στην ωριμότητα της Γαλλικής εργατικής τάξης και τις εμπειρίες της 25χρονης κυριαρχίας της δεξιάς (μέχρι το 1981) που κόστισε πολλά δεινά και χτυπήματα για τους εργαζόμενους. Είναι γι' αυτό εξ' άλλου που οι σοσιαλιστές ηγέτες πρόβαλαν σε μια κύρια προεκλογική αφήσση το σύνθημα «Βοήθεια! Η δεξιά έρχεται πίσω».

Οι εργατάες εξ' άλλου δεν ξεχάσαν τις φιλεργατικές μεταρρυθμίσεις που εισήγαγε η κυβέρνηση Σοσιαλιστών-Κομμουνιστών στους πρώτους μήνες της διακυβέρνησής της χώρας. Αυξήσεις στους μίνιμουμ μισθούς, συντάξεις και ωφελήματα, μείωση της εργατικής βδομάδας σε 39 ώρες χωρίς μείωση μισθού, πέμπτη βδομάδα πληρωμένης άδειας και αμνηστία στα 60.

Ο μεγάλος ηττημένος της αριστερας είναι χωρίς αμφιβολία το Κομμουνιστικό Κόμμα: πήρε 9.8% των ψήφων, πέφτοντας κάτω από το 10% για πρώτη φορά από το 1932!

Η παταγώδης αυτή ήττα ολοκλήρωσε τη συνεχή μείωση των ποσοστών και του κύρους του κόμματος που για 30 χρόνια από το 1945 μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 70 - ήταν το κύριο κόμμα της εργατικής τάξης εξασφαλίζοντας μέχρι και 30% των ψήφων (1946). Τα εκλογικά ποσοστά επηρεάστηκαν σίγουρα από τη σύνδεση του κόμματος με τη Σοβιετική γραφειοκρατία (Αφγανισταν, Πολωνία) σε μια εποχή που έχει χάσει την αίσθηση από τις παραδόσεις της επανάστασης του Οκτώβρη, δεδομένης μάλιστα της πλούσιας δημοκρατικής παράδοσης του Γαλλικού εργατικού κινήματος.

Βοήθεια! Η δεξιά ξανάρχεται

Μεγάλο πλήγμα του κύρους του δέχτηκε το κόμμα κι από το γεγονός ότι ενώ διακηρύττει ότι είναι επαναστατικό, διακυβέρνησε τη χώρα μαζί με τους Σοσιαλιστές (μέχρι τον Ιούλιο του 1984) εφαρμόζοντας καπιταλιστική πολιτική.

Η αποχώρηση του από την κυβέρνηση μείωσε την υποστήριξη του κόμματος αντι να την αυξήσει. Κι' αυτό γιατί η ηγεσία πέρασε στο άλλο άκρο υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα στο Σοσ. Κόμμα και τη Δεξιά. Μετά την αποχώρηση ηγήθηκε σε μια σειρά από απεργίες για να φέρει σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση, απεργίες όμως που γίνονταν με γραφειοκρατικά διατάγματα και χωρίς εξηγήσεις και προοπτικές.

Χαρακτηριστικά, το εκλογικό πρόγραμμα του κόμματος ήταν λιγότερο ριζοσπαστικό από το πρόγραμμα του Σ.Κ. και του Κ.Κ. του 1981. Για παράδειγμα η ηγεσία αντιτίθετο σε οποιεσδήποτε κρατικοποιήσεις (Το 1981 υποστήριζε την κρατικοποίηση 11 συγκροτημάτων εταιρειών).

Δυσκολίες για τη δεξιά

Το 44% που πήραν τα κύρια κόμματα της δεξιάς της στέρησε την θριαμβευτική νίκη που περίμεναν οι αστοί. Τους δίνει πλειοψηφία μόνο 3 έδρων και ανοίγει μια νέα περίοδο πολιτικής αστάθειας. Ένα από τα προβλήματα της Γαλλικής αστικής τάξης είναι η απουσία ενός κύριου ισχυρού δεξιού κόμματος.

Ένα από τα κόμματα της δεξιάς συμμαχίας (I DF) που πήρε 126 έδρες - δεν είναι ουσιαστικά κόμμα

αλλά ομοσπονδία 12 κομμάτων.

Το πιο μεγάλο δεξιο κόμμα (RPR) πήρε μόνο 150 έδρες από τις 577.

Μια επιπρόσθετη επιπλοκή είναι και η άνοδος του ρατσιστικού Εθνικού Μετώπου του Λε Παιν, (9.7%) και η είσοδος του στη Βουλή με 35 έδρες.

Η «φιλελεύθερη» δεξιά - παρα τις διακηρύξεις για το αντίθετο - αναγκάστηκε ήδη να συμμαχήσει με τους ρατσιστές σε ορισμένες εκλογικές διαδικασίες πράγμα που θα εξαγριώσει το εργατικό κίνημα.

Η ίδια η άνοδος του Εθνικού Μετώπου δείχνει τα επικίνδυνα μονοπάτια στα οποία έχει οδηγήσει την Γαλλική κοινωνία η αποτυχημένη διαχείριση του καπιταλισμού από πλευράς της αριστερας. Γιατί αν κατάφεραν οι ρατσιστές να κερδίσουν ψήφους εργατών, αυτό το κατέφεραν στη βάση της τεράστιας ανεργίας και εξαθλίωσης, δημαγωγώντας ενάντια στους μεταναστές («και παίρνουν τις δουλειές μας», «τρώνε το ψωμί μας» κ.ο.κ.).

Συγκατοίκηση Μιττεραν-Δεξιάς

Η απόφαση του Μιττεραν να συνεχίσει τη θητεία του σαν Πρόεδρος της χώρας μέχρι την κανονική της λήξη το 1988 είναι ακόμα μια ένδειξη του ιδεολογικού ξεπεσμού της ηγεσίας του Σοσ. Κόμματος.

Στο τελευταίο Συνέδριο του Σ.Κ. πριν τις εκλογές του 1981 ο Μιττεραν είχε δηλώσει:

«Στόχος μας δεν είναι ο εκμοντερνισμός του καπιταλισμού αλλά η αντιμετώπιση του με το Σοσιαλισμό».

«Όταν θάχουμε φύγει θα μας γυρεύετε»

«Κάνανε τη «βρωμοδουλειά» της δεξιάς». Είχε πει ο «Σοσιαλιστής» πρωθυπουργός Φαμπους για το έργο της Κυβέρνησης. Δεν έπεσε πολύ έξω. Από τον Ιούνιο του 1982 που η κυβέρνηση Σοσιαλιστών-Κομμουνιστών αποφάσισε - μετά τις αφόρητες πιέσεις του κεφαλαίου - να κάνει στροφή 180 μοιρών χτύπησε τους εργαζόμενους περισσότερο απ' όσο θα τολμούσε οποιαδήποτε δεξιά κυβέρνηση.

Τα μέτρα λιτότητας που εφαρμόστηκαν και συνεχίστηκαν μέχρι τις εκλογές του Μάρτη και περιλάμβαναν παγοποίηση μισθών είχαν καταστροφικές συνέπειες για την εργατική τάξη:

- Η ανεργία από 1.6 εκατ. το 1981 ανέβηκε στα 3 εκατομ. το 86.
- Οι μισοί από τους άνεργους δεν παίρνουν κανένα επίδομα.
- Ανάμεσα στη νεολαία κάτω των 21, ένας στους τρεις είναι άνεργος ενώ το 45% των γυναικών κάτω των 20 είναι άνεργες.
- Κάθε βράδυ 10,000 άνθρωποι κοιμούνται στους δρόμους του Παρισιού και το χειμώνα πεθαίνουν εκατοντάδες.
- Γι' χιλιάδες νεολαίους ο νόμιμος μίνιμουμ μισθός έχει μετατραπεί σε μξιμουμ μισθό.

Την ίδια ώρα οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές έκαναν κάθε τι το δυνατό για να πείσουν τους καπιταλιστές για τη διάθεση τους να κάνουν τον καπιταλισμό να δουλέψει. Για παράδειγμα μεταξύ Γενάρη 1982 και Γενάρη 85 έδωσαν 400 δις. φράγκα στις μεγάλες επιχειρήσεις για να «ενθαρρύνουν» επενδύσεις στη βιομηχανία. Οι επενδύσεις μειώθηκαν κατά 10% αυτή την περίοδο φτάνοντας επίπεδα χαμηλότερα από το 1973.

Όπως είπε ο σοσιαλιστής ηγέτης Ροκαρ σε συγκέντρωση βιομηχάνων:

«Όταν θάχουμε φύγει θα μας γυρεύετε!».

Η κυβέρνηση του όχι μόνο δεν «εκμοντερνίσει» τον καπιταλισμό αλλά χτύπησε τους εργατάες πιο σκληρά απ' ότι θα τολμούσαν οι ίδιοι οι δεξιοί. Η απόφαση για συγκατοίκηση με τη δεξιά κυβέρνηση, «σαν να μην συμβαίνει τίποτα» δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια κυνική εγκατάλειψη κάθε προηγούμενης θέσης και διακήρυξης των σοσιαλιστών - είναι η πιο χειροπιαστή έκφραση της σύμπλευσης σοσιαλιστών-καπιταλιστών στη διαχείριση ενός σάπιου καπιταλιστικού συστήματος που μόνο αντιμεταρρυθμίσεις μπορεί πια να υπόσχεται.

Παρόλα αυτά η συγκατοίκηση βάσει λαδι στη φωτιά της διάσπασης της

- καταστολή δικαιωμάτων και συνθηκών εργασίας που κερδήθηκαν με πολύχρονους αγώνες και περιλαμβάνονται στην εργατική Νομοθεσία (39 ώρες εργασία, μίνιμουμ μισθοί κ.α.)

- Μαζικές απολύσεις ξεκινώντας με 200,000 εργάτες με πρώτους στην σειρά μέλη του Κομμ. Κόμματος.

Η νεολαία και τα 4 εκατ. των μεταναστών είναι πρώτοι στο στόχαστρο των καπιταλιστών.

Ο Σираκ δήλωσε προεκλογικά ότι θα απαιτήσει κάθε μετανάστη που χάνει τη δουλειά του να διώκεται από τη χώρα.

Για τη νεολαία προτάθηκε η επέκταση του σχεδίου με βάση το οποίο οι νέοι

- Στήν γενική απεργία του Μαΐου-Ιουνίου 1968 έχασαν την εξουσία μέσα από τα χέρια τους λόγω της προδοσίας της ηγεσίας τους.

Μπροστα στην επίθεση των αστών με τη γεύση της ήττας και στην απουσία σοβαρής αγωνιστικής ηγεσίας το εργατικό κίνημα πιθανόν να παραμείνει ναρκωμένο για μια περίοδο μερικών μηνών. Η κατάσταση όμως θα μπορούσε να αλλάξει, ακόμα και σε σύντομο χρονικό διάστημα, μη αποκλεισμένης μιας νέας επαναστατικής αναταραχής.

Το ισοζύγιο ταξικών δυνάμεων είναι αποφασιστικά εναντίον των καπιταλιστών. Η μεσαία τάξη, που τη δεκαετία του 1930 εξασφάλισε μια σταθερή κοινωνική βάση για το Γαλλικό καπιταλισμό, «φαγώθηκε» από τη μεταπολεμική βιομηχανική ανάπτυξη. Ο αγροτικός πληθυσμός μειώθηκε από 47% στα 7% τα τελευταία 40 χρόνια. Από αυτό το 7% το 85% είναι μισθωτοί και άρα μέρος του προλεταριάτου.

Εχτός από το μέγεθος και τη δύναμη της Γαλλικής εργατικής τάξης έχει προσθέσει στο ιδεολογικό της οπλοστάσιο ένα νέο σημαντικό διδάγμα: Οποιαδήποτε αριστερή κυβέρνηση που αυτοπεριορίζεται σε ημίμετρα προσπαθώντας να λειτουργήσει μέσα από τους περιορισμούς του καπιταλιστικού συστήματος, τελικά και αναγκαστικά θα υποκύψει στις πιέσεις αυτού του συστήματος.

Εμπλουτισμένη μ' αυτό το διδάγμα η Γαλλική εργατική τάξη θα υποβάλει σε νέα τεστάρια την ηγεσία των αριστερών κομμάτων, προχωρώντας σε Μαρξιστικά συμπεράσματα.

Εξ' άλλου, η ανεπαρκής παρακμή της Γαλλικής οικονομίας και η αδυναμία των καπιταλιστών να βρουν διέξοδο σε καπιταλιστική βάση θα σπρώξει τη Γαλλική κοινωνία σε μια περίοδο μεγάλης επαναστατικής κοινωνικής αναταραχής. Δώρος Μιχαήλ

ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

	ΕΔΡΕΣ	%	ΨΗΦΩΝ
Σοσιαλιστές	198	(210)	31.2 (37.8)
Κομμουνιστές	35	(44)	9.8 (16.1)
Άλλα Αριστερά	17	(6)	4.4 (1.9)
ΣΥΝΟΛΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ	250	(260)	45.4 (55.8)
RPR	150	(88)	
UDF	127	(63)	40.9 (40.1)
Εθνικό Μέτωπο	35	(-)	9.7 (-)
Άλλα δεξιά κόμματα	14	(11)	4.0 (3.0)
ΣΥΝΟΛΟ ΔΕΞΙΑ	326	(162)	54.6 (43.1)

Σε παρένθεση τα αποτελέσματα των εκλογών του 1981

δεξιάς και οξύνει την πολιτική αστάθεια που διαγράφεται για τη νέα περίοδο.

Η διάσπαση της δεξιάς εκφράζεται τέλος σ' όλα τα ζητήματα πολιτικής μια και είναι μπλεγμένη από τη μια στην αναγκαιότητα να χτυπήσει άγρια την εργατική τάξη κι από τον φόβο από την άλλη να προκαλέσει μια επαναστατική εξέγερση παρόμοια με αυτή του 1968.

Γενική επίθεση

Τα καπιταλιστικά κόμματα, εμπνευσμένα από τη θάλασσα κι αναγκαστικά από την οικονομική κρίση, προετοιμάζουν δρακόντειες αντιμεταρρυθμίσεις και επιθέσεις ενάντια στα δικαιώματα και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Αυτά περιλαμβάνουν:

- Αποεθνικοποιήσεις μαζικής κλίμακας
- περικοπές στην υγεία, κοινωνικές υπηρεσίες, ωφελήματα και επιδοτήσεις

πληρώνονται στο μισό του νομικά κατοχυρωμένου μίνιμουμ μισθού.

Επαναστατικές παραδόσεις

Βέβαια αυτά τα μέτρα δεν είναι εύκολο να τα περάσει η δεξιά. Παρόλο ότι βρίσκει την εργατική τάξη συγχυσμένη κι απογοητευμένη από την ηγεσία της και την εκλογική ήττα, έχει να κάμει μ' ένα προλεταριάτο με την πιο πλούσια επαναστατική παράδοση:

- Η Γαλλική εργατική τάξη δημιούργησε την πρώτη εργατική δημοκρατία στην ιστορία, τη Μεγάλη Παρισινή Κομμούνα του 1871.
- Το 1936 τράνταξε τα θεμέλια του καπιταλισμού σε μια επαναστατική γενική απεργία
- Το 1944 οι εργάτες ανάντρεψαν την κατοχή των Ναζί με ένοπλη εξέγερση

ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΔΕΚ/ΕΔΕΝ ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ

Μέσα στον Μάρτη του 86, σε μια περίοδο που το κόμμα καλείται ξανά να δώσει μια νέα εκλογική μάχη - αυτή των δημοτικών εκλογών - δυο-τρεις στενοκέφαλοι γραφειοκράτες της τοπικής επιτροπής ΕΔΕΚ Αραδίππου προχωρούν σε νέες αποβολές με αποτέλεσμα το κόμμα να κινδυνεύει να μπει στον εκλογικό αγώνα διασπασμένο κι αποδυναμωμένο.

Τόση είναι η μανία των γραφειοκρατών ενάντια στους αριστερούς αγωνιστές του κόμματος και της νεολαίας που είναι διατεθειμένοι να καταπατήσουν κάθε δημοκρατική διαδικασία για να τους εξοντώσουν. Μέσα στην υστερική του μανία, ο αυτοπροβαλλόμενος σαν κομματικός διχτάτορας Χριστάκης Νεοφύτου, γνωστός σαν Κακός, έδωσε διαταγή στην επιτροπή της νεολαίας, όπως μας πληροφόρησαν μέλη της επιτροπής της Νεολαίας που «διατάχθηκαν» από τον Κακό, να απομονώσουν τέσσερα μέλη - οι δύο από τους οποίους είναι και μέλη της επιτροπής.

Οι κατηγορίες εναντίον τους είναι πληροφορίες από καθοδηγούμενο σπιούνο του Κακού ότι έχουν σχέση με την Αριστερή Πτέρυγα. Η πραγματικότητα είναι γιατί πρόκειται για προβληματισμένους αριστερούς εδεκίτες που αρνούνται να γίνουν τυφλά και άβουλα όργανα του Κακού.

Χωρίς λοιπόν οποιαδή-

ποτε συνεδρία οποιουδήποτε σώματος της Νεολαίας που ανήκουν, οι σύντροφοι πληροφορήθηκαν από ψιθύρους στα καφενεία ότι ο ένας είναι «αποβλημένος» και οι άλλοι τρεις «απομονωμένοι».

Καμία δημοκρατική διαδικασία δεν τηρήθηκε, ούτε καν τους δώθηκε το δικαίωμα απολογίας που παρέχουν ακόμα και τα αστικά δικαστήρια ακόμα κι όταν δικάζουν φονιάδες.

Βέβαια για όσους γνωρίζουν τον Κακό και το ιστορικό του, το να περιμένει κανένας σεβασμό από αυτόν στις δημοκρατικές διαδικασίες είναι σαν να πετα στα σύννεφα. Στην περίπτωση της νεολαίας η διχτατορία του αρχίζει από πολύ παλιά:

Την περίοδο των βουλευτικών εκλογών του 81 η νεολαία, με υπεύθυνο τον Αχ. Αχιλλέως, είχε φτάσει μεγάλα επίπεδα δραστηριοποίησης εμπλέκοντας στην εκλογική εκστρατεία μέχρι και 50 μέλη. Ο Κακός δεν δίστασε όμως να διορί-

σει άλλο υπεύθυνο υπονομεύοντας τη μαζικότητα της νεολαίας κι αυτό γιατί είχε χάσει τον πλήρη έλεγχο πάνω της και την έβλεπε να γίνεται ένα ζωντανό - προβληματισμένο κύτταρο που λειτουργούσε με δημοκρατικές διαδικασίες.

Στα τέλη του 85, όταν οι δύο σύντροφοι από τους τέσσερεις που διώκονται σήμερα κατάφεραν να ξαναζωντανέψουν τη νεολαία, δραστηριοποιώντας την ξανά πάνω σε δημοκρατικές βάσεις ο Κακός στην ουσία στόχεψε στη διάλυση της με το να εκδόσει «διάταγμα» με το οποίο απαγόρευε τη συμμετοχή στην επιτροπή της νεολαίας οποιουδήποτε ήταν πάνω από ... 20 χρονών!!

Έτσι για να παραμείνει η νεολαία ξέφραγο αμπέλι του Κακού και των γραφειοκρατών που τον υποστηρίζουν και ανέχονται, το όριο ηλικίας για το δικαίωμα του εκλέγεσθαι που σ' όλη την Κύπρο είναι 35 χρονών μειώθηκε στο βασίλειό του Κακού σε 20.

Στόχος των νέων αποβολών στην Αραδίππου είναι να φιμώσουν κάθε φωνή που υψώνεται ενάντια στην πορεία του κόμματος προς τη Σοσιαλδημοκρατία και τη δεξιά. Είναι να ξεφορτωθούν κάθε μέλος που στέκει πιστό στις παλιές θέσεις και πρόγραμμα του κόμματος, ενάντια στην ΕΟΚ, υπέρ της Λαϊκής Πολιτοφυλακής, για το κοινο Μέτωπο Ε/Κ Τ/Κ εργαζομένων κ.ο.κ.

Στους γραφειοκράτες τύπου Κακού συμφέρει μια μικρή κι αδύνατη ΕΔΕΚ για να μπορούν να την ελέγχουν και να επιβάλλουν την

μικροπολιτική τους και να εξασφαλίζουν τα κομματικά προσωπικά τους συμφέροντα και τον παραγοντισμό.

Σε αντίθεση με αυτούς, οι Μαρξίστες θέλουν μια ΕΔΕΚ μαζική, δυνατή, ζωντανή και καλά οργανωμένη που να είναι ένα αποτελεσματικό όπλο στον αγώνα για το σοσιαλισμό.

Σήμερα, παραμονές Δημοτικών εκλογών, το κόμμα χρειάζεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά ενωμένες τις γραμμές του. Χρειάζεται όλους τους εδεκίτες να δώσουν όλες τις δυνάμεις τους για την εκλογική επιτυχία του κόμματος. Αυτό που δεν χρειάζεται είναι νέες διώξεις, νέα διάσπαση, νέο αποδυνάμωμα.

Πολιτικές διαφωνίες και διαφορές απόψεων υπάρχουν και θα υπάρχουν όσοι «δαφνούνται» κι αν αποβληθούν. Οι αποβολές συνεχίζονται ασαμάντητα από το 1980! Κανένα ξεκαθάρισμα - εκτός βέβαια αν

μείνει η ηγεσία με τα έπιπλα - δεν πρόκειται να μετατρέψει τους εδεκίτες σε άβουλα όντα.

Καλούμε κάθε τίμιο εδεκίτη που πιστεύει στη σοσιαλιστική αλλαγή να μπει φραγμός στην παραπέρα διάσπαση του κόμματος.

Είναι πλατεία γνωστό (ιδιαίτερα χάρη στους πράχτορες της ακροδεξιάς «Αλήθειας» στα Κεντρικά ηγετικά σώματα του Κόμματος) ότι σήμερα λειτουργούν αρκετές ομάδες μέσα στο κόμμα. Είναι επίσης γνωστή η διάθεση της δεξιάς πτέρυγας να εξοντώσει αν της περάσει, κάθε αριστερό από το κόμμα. Αν μέχρι τώρα ήταν οι Μαρξίστες που διαγράφονταν δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι δεν θα ανοίξει η όρεξη για να φαγωθούν κι άλλοι αριστεροί - όπως οι «ανα-νεωπτικοί».

Με τις αποβολές και τις απομονώσεις δεν πρόκειται να λυθεί κανένα πρόβλημα. Τα διοικητικά μέτρα και τα διατάγματα δεν μπορούν να εξοντώσουν τον προβληματισμό και τις ιδεολογικές αναζητήσεις. Οι ιδέες δεν μπορούν να αποβληθούν.

Μόνο η δημοκρατία μπορεί να εγγυηθεί το δυνάμωμα και τη μαζικοποίηση της ΕΔΕΚ. Μόνο μέσα από τη σωστή λειτουργία του Δημοκρατικού Συγκέντρωτισμού, και τέλος τέλος μόνο με την επιστροφή στις αγωνιστικές παραδόσεις και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα γιαιτρευτεί το κόμμα από τις διασπάσεις και θα μπορέσει να προχωρήσει απερίσπαστο στην κατάληψη της εξουσίας.

Αχιλλέας Αχιλλέως

Η κοινωνική σημασία της επανάστασης του 21

συνέχεια από την σελ. 4

τον Οθωμανικό ζυγο με το δικό της, ενώ η δεύτερη εκφράζοντας τη ριζοσπαστική αστική μερίδα ζητούσε ανεξάρτητο εθνικό κράτος με συγκεντρωτική εξουσία, βούλη, σύνταγμα κλπ. Στη σύγκρουση η απειλή του Υψηλάντη για παραίτηση πυροδότησε την εξέγερση του λαού και των μαχητών που με πρωτεργάτες τους Παπαφλέσσα, Αναγνωστάκη κι άλλους ζητούσαν «σύστημα», δηλαδή σύνταγμα, κι απειλούσαν με άμεσο θάνατο τους κοτζαμπάσηδες.

Τέτοιου είδους κοινωνικές συγκρούσεις δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή. Εκεί όπου επικρατούσε η δύναμη των κοτζαμπάσηδων, των μεγαλοκαρμποκυραίων και των μεγαλοπαπάδων, η επανάσταση κινδύνευε, πήγαινε προς τα πίσω, ο επαναστατημένος λαός αποδιοργανωνόταν κλπ. Εδώ φαίνεται αρκετά καθαρά η αντινομία που χαρακτηρίζει τα ριζοσπαστικά, αστικά στρώματα

και την πολιτική τους έκφραση, τη Φιλική. Ενώ έχουν πάρει το πράσινο φως από την ανώτατη αρχή της οργάνωσης, οι μάζες είναι μαζί τους, οι καπεταναίοι στο σύνολο τους μαζί με τους μαχητές είναι με το μέρος τους, κοντολογίς ενώ έχουν όλη τη δύναμη με το μέρος τους, διαστίζουν να τσακίσουν μια κι έξω την αντιδραστική συμμαχία των κοτζαμπάσηδων, των μεγαλοκαρμποκυραίων και των μεγαλοπαπάδων, και υποχωρούν στις πιέσεις τους.

Αποτέλεσμα ήταν δύο εμφύλιοι, καταστροφές και αποδιοργάνωση του επαναστατημένου λαού, η ερήμωση και η βαρεία ήττα μπροστά στην εκστρατεία των Ιμπραήμ και Κιουταχ. Το άδοξο τέλος της επανάστασης ήταν κοντά.

Όλη τούτη η κατάσταση σε συνδυασμό με την μεταστροφή της Αγγλικής πολιτικής και την ανάμιξη της στην επανάσταση που γινόταν μέσα από το μπλοκ

των κοτζαμπάσηδων, τα δάνεια με αποικιακούς όρους που κλείστηκαν και δέσμευαν την επανάσταση, οδήγησαν στη δημιουργία ενός μικρού ανεξάρτητου κράτους. Όσο μικρό όμως κι αν είναι τ' αποτέλεσμα δεν πρέπει να το υποτιμούμε γιατί μαζί με τη Σέρβικη εξέγερση άνοιξαν την περίοδο απολεφερωτικών και επαναστατικών αγώνων για τους Βαλκανικούς λαούς.

Η Ελλάδα ξετίναξε τον Οθωμανικό ζυγο για να βρεθεί δεμένη στο Αγγλικό άρμα της υποτέλειας. Η τεράστια δύναμη του αγγλικού βιομηχανικού κεφαλαίου στάθηκε φραγμός στην ελληνική καπιταλιστική εξέλιξη που ακόμα και σήμερα πάσχει από υπανάπτυξη. Το ζήτημα της γης δεν λύθηκε. Αντί να την πάρουν οι αγρότες κι οι κολάγοι την πήραν οι κοτζαμπάσηδες. Επιπρόσθετα οι εθνικές γαίες πήγαν εγγύηση στα αγγλικά δάνεια. Αντί για δημοκρατία επιβλήθηκε η μοναρχία γιατί μονάχα αυτή

εξασφάλιζε τις αγγλικές επενδύσεις, την υποτέλεια και την υπανάπτυξη στη χώρα.

Σήμερα τ' αστικοδημοκρατικά καθήκοντα της αστικής τάξης που δεν υλοποιήθηκαν καλείται να τα πραγματοποιήσει η εργατική τάξη στα πλαίσια της πάλης της για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Ο πρόωρα γερασμένος ελληνικός καπιταλισμός δεν μπορεί να αναπτύξει άλλο τις παραγωγικές σχέσεις και δυνάμεις. Δεν μπορεί να δώσει νέα ώθηση στην ελληνική κοινωνία γιατί είναι δεμένος με μυριάδες νήματα στο άρμα του παγκόσμιου καπιταλισμού που βρίσκεται μέσα σε μια βόθρα αζεπερόστη δομική κρίση. Η μόνη τάξη που μπορεί να αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις και σχέσεις είναι η ελληνική εργατική τάξη, κομμάτι της παγκόσμιας, μέσα στα πλαίσια του παγκόσμιου σοσιαλισμού.

Γιώργος Ζαβρός

Θάνατος συντρόφου

Σκοτώθηκε στις 19 του Μάρτη σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα ο σύντροφος Ηλίας Πταλίδης 22 χρόνων από το Παλαιχώρι. Ο θάνατός του είναι μια μεγάλη απώλεια για τους αγώνες του εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα για τη δράση της Τ.Ο. της Αριστερής Πτέρυγας Παλαιχωρίου. Οι σύντροφοι - του και η Σοσ. Έκφραση δίνουν την υπόσχεση πως θα συνεχίσουν να αγωνίζονται για τις ιδέες που πί-

στεψε και αγωνίστηκε ο σ. Ηλίας.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Αλήθεια σύντροφε, πόσα χρόνια πέραν από τότε; Πενήντα, εκατό, χίλια ποιος ξέρει; Πριν από μας, ο πατέρας μας, ο παππούς μας, οι προγόνοί μας, μια ζωή που συνεχίζεται χωρίς σταμτημο με πολλά βάσανα και πιο πολλές ελπίδες.

Πόσα χρόνια δουλεύαμε από το πρωί ως το βράδυ για ένα κομμάτι ψωμί κι' αυτό πολλές φορές δεν αρκούσε. Όλα τ' άλλα για τους αφεντάδες. Κι' όταν γυρνούσαμε σπίτι πάντα η ίδια φωνή «πατέρα μου πεινάω». Τα κράτη ανοιγόκλειναν σαν φυσερά, οι κοιλιές των τσιφλικάδων σαν μπαλόνια, οι βασιλίσσες σαν ουρές παγωνιών, και για όλα αυτά πληρώναμε εμείς. Τι να περισέψει για μας και τα παιδιά μας.

Έπειτα μας ήλθαν οι μηχανές. Είπαμε επιτέλους τώρα θα ησυχάσουμε και λίγο, θα φάμε κι' ένα πιάτο φαγητό σαν άνθρωποι. Γελαστήκαμε όμως

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Άλλες οι «βουλές των ανθρώπων και άλλες των βιομηχάνων». Τα παιδιά δουλεύουν από τα δώδεκα τους χρόνια, οι γυναίκες δεν αντέχουν την κουράση, οι άνδρες εξαντλούνται στο δωδεκάωρο, όσοι δεν είναι ζητιάνοι, κι' όλοι πεθαίνουν πριν φτάσουν τα πενήντα τους.

Αλήθεια σύντροφε, καμια φορά καθώς κοιτάζω προς τα πίσω αναρωτιέμαι πως τα καταφέραμε και ζούμε ακόμη. Θα μου πεις μόνο βάσανα βλέπεις; Κάθε άλλο. Αγαπήσαμε πολύ τη ζωή μας κι' αυτό αντέξαμε. Αγαπήσαμε τις γυναίκες, γευτήκαμε τα όλο γλύκα κορμια τους, κάναμε παιδιά και τα χαρήκαμε και αυτά και όλα τα παιδιά του κόσμου. Για

μας δεν υπήρξαν ούτε σύνορα ούτε πράσινες γραμμές. Εμείς ποτέ δεν θελήσαμε να μοιράσουμε τον κόσμο για να τον λεηλατήσουμε καλύτερα, αλλά θελήσαμε να σμιζούμε τον κόσμο για να τον ομορφιάσουμε περισσότερο.

Ακόμα παλεύουμε. Πόσο δύσκολο είναι να καταφέρεις να μην εκμεταλεύονται τον κόπο σου ποτέ δεν το υποψιάστηκαμε. Πόσοι νεκροί σηματοδούν το δρόμο μας, κανείς ποτέ δεν θα μπορέσει να τους μετρήσει. Οι νεκροί του Σικάγο, δεν υπήρξαν ούτε η αρχή, ούτε το τέλος αυτής της πορείας.

Κι' αν νοιαζόμαστε γι' αυτούς κι' όλους τους άλλους, είναι γιατί όταν κτυπά η καμπάνα δεν ρωτούμε για ποιον

κτυπά, γιατί ξέρουμε ότι για μας κτυπά.

Κοιτάξε σύντροφε πως άνθισαν οι κήποι! Τα τριαντάφυλλα άνοιξαν κι' ό- λας, τα δέντρα γέμισαν πράσινα φύλλα, οι ανθοί της λεμονιάς γέμισαν την ατμόσφαιρα μυρωδιά, οι μέλισσες και τα χελιδόνια πετάνε ελεύθερα. Βάλε λοιπόν και συ ένα κόκκινο γαρύφαλλο στο πέ- το, και πάμε αντάμα στην πορεία, γιατί σήμερα, πως δεν το κατάλαβες, είναι πρωτομαγιά.

Γ. Κυπραίος
ΥΣ. Είπα να γράψω ένα ποίημα σήμερα για την πρωτομαγιά μα φοβάμαι πως δεν τα κατάφερα. Δικαιολογίες πολλές. Γι' αυτό δανείστηκα λέξεις και εικόνες από άλλους. Έπειτα είναι κι ο σύντροφος που βιάζεται γιατί τα κείμενα πρέπει να πάνε στο τυπογραφείο για να περφτάνει να βγει η εφημερίδα, έστω και με ... σφάλματα. Για όλα αυτά ελπίζω θάχουν ... πιο αρ- γότερα.

ΕΝΩΜΕΝΗ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΝΑ ΠΑΛΑΙΨΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΥΣ

Όχι στην εγκληματική παραχώρηση τους στη δεξιά

Μετά τις βουλευτικές εκλογές, την κατάρρευση σ' αυτές της δύναμης του ΑΚΕΛ και την συρρίκνωση γενικά της Αριστερας -οι ερχόμενες δημοτικές εκλογές αποτελούν μοναδική ευκαιρία για αντιμετώπιση της Αριστερας με τη συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ.

Το ότι αυτές οι εκλογές βρίσκουν:

— Τον κυρίαρχο καπιταλισμό στα πρόθυρα σοβαρής οικονομικής κρίσης - τους βιομήχανους και γενικά τους αστούς να προσπαθούν να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης στους εργαζόμενους (επίθεση ενάντια στο τιμάρημο).

— Το εργατικό κίνημα αναγκασμένο να περάσει σε σκληρούς αγώνες για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις των αστών και να διαφυλάξει τα κεκτημένα του.

— Το εθνικό ζήτημα να παραπαίει εδώ και δεκαετίες στα χέρια της δεξιάς.

— Τους ίδιους τους δήμους και γενικά το θεσμό της τοπικής αυτοδιοίκησης να είναι καταδικασμένοι από την δεξιά διακυβέρνηση να βρίσκονται εδώ και δεκαετίες στο περιθώριο, με δεκάδες καυτά τοπικά προβλήματα να παραμένουν άλυτα. (Για δεκαετίες η δεξιά διόριζε τους δημάρχους μετατρέποντας τους σε όργανα-της και στην ουσία διακοσμητικά στοιχεία).

Αυτοί οι παράγοντες συνθήκες κάνουν αναγκαία την ενότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ-ενότητα δράσης και στόχων -στη βάση προγράμματος -για να μετατραπεί η μάχη των εκλογών σε νίκη της Αριστερας και ολοκληρωτικού του εργατικού κινήματος και αρχή για μια νέα ανοδική πορεία.

Πολυ περισσότερο -που το εκλογικό σύστημα (απλή πλειοψηφία) - αν δεν συνεργαστούν τα δυο κόμματα, θα δώσει εγκληματικά όλα σχεδόν τα δημαρχεία στη δεξιά και την συντριπτική πλειοψηφία των δημάρχων στο Συναγερμό.

**ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΟΙ
ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ
ΗΓΕΣΙΩΝ
ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ**

Οι διαβουλεύσεις που άρχισαν με την κήρυξη των εκλογών ανάμεσα στις δυο ηγεσίες - με παράλληλη την εκφρασμένη θέση ολόκληρων τοπικών οργανώσεων - για μια τέτοια συνεργασία,

δημιούργησαν μεγάλες ελπίδες στη βάση των δυο κομμάτων.

Η πρόσφατη όμως ανακοίνωση της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ (2.4.86) ότι θα κατέβει με δικούς του υποψήφιους, πέρα από την απογοήτευση που μεταφέρει στη μάζα των Ακελικών και Εδεκατών οι οποίοι έβλεπαν σαν μοναδική την ευκαιρία για συνεργασία, δημιουργεί ορισμένα καυτά ερωτήματα προς τις δυο ηγεσίες.

Σύμφωνα με πληροφορίες που έχουμε, η προσπάθεια μεταξύ των δυο ηγεσιών για συνεργασία κατέρρευσε γιατί διαφώνησαν στο μοίρασμα των δημάρχων και δημοτικών συμβούλων που θα πρέπει να πάρει το κάθε κόμμα.

Αυτή η εξέλιξη με κύριο σημείο σύγκρουσης το παζάρεμα δημάρχων και συμβούλων, μεταξύ των δυο εργατικών κομμάτων δείχνει από τη μια πόσο λανθασμένα βλέπουν οι ηγεσίες των δυο κομμάτων τις εκλογές και την σημασία τους και τις χρεώνει με τεράστιες ευθύνες απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Οι ερχόμενες εκλογές πρέπει να ειδοθούν από τις δυο ηγεσίες σαν πολιτική μάχη, αρχών και προγράμματος για να αντιμετωπιστεί η δεξιά, η οποία μπαίνει σήμερα σε επίθεση εναντίον στους εργαζόμενους, και όχι σαν μάχη παζαρέματος μεταξύ τους για πόστα δημάρχων και συμβούλων.

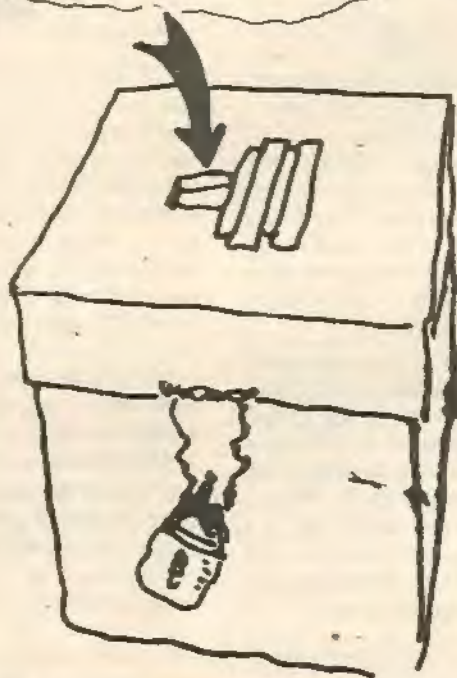
Μια μάχη που θα πρέπει να ξεκινήσει εδώ και αρκετό καιρό, βλέποντας οι δυο ηγεσίες την ενότητα όχι απλά για τις ψήφους αλλά σαν ενότητα δράσης βασισμένη σε ένα πολύ καλά επεξεργασμένο πρόγραμμα.

**ΜΕ ΕΝΟΤΗΤΑ ΝΑ
ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ
ΜΑΖΙΚΑ ΟΙ
ΔΗΜΟΙ**

Κανένα επιχείρημα δεν μπορεί να δικαιολογήσει και να εμποδίσει την από κοινού κάθοδο των αριστερών κομμάτων σ' αυτές ειδικά τις εκλογές - όπως είδαμε σε προηγούμενες εκλογές, όπου το εθνικό ζήτημα αποσυνδεδεόταν - οι δυο ηγεσίες από τα γενικότερα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα και την ταξική πάλη μετατρέπεται σε σημείο σύγκρουσης μεταξύ τους.

Η ενότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ θα ενθουσιάσει τη βάση και τους οπαδούς των δυο κομμάτων και γενικά κάθε εργαζόμενο-προβάλλει σήμερα σαν μοναδική προοπτική - ιδιαίτερα μέσα στα προχωρημένα στρώματα της βάσης των δυο κομμάτων - που μπορεί να δώσει πειστική

Νά ψηφίσουμε
μαζί τους υποψήφιους
της ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

απάντηση σ' όλα τα αδιέξοδα που οδηγεί η καπιταλιστική κοινωνία και η δεξιά. Θα δώσει ταυτόχρονα τεράστιες δυνατότητες για να κερδηθούν μαζί οι δήμοι από την Αριστερά και θα βάλε τις βάσεις για πιο πλατιά και μακρόχρονη ενότητα, βασική προσπάθεια για να μπορέσει το εργατικό κίνημα να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις και να μπει στη δική του αντιμετώπιση για κατάληψη της εξουσίας.

Οι δυο ηγεσίες που πεισματικά συνεχίζουν να αρνιούνται μια τέτοια ενότητα φέρουν τεράστιες ευθύνες απέναντι στις μάζες που τους υποστηρίζουν και ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Αυτή η κατάσταση πρέπει να αλλάξει και υπάρχει ακόμα χρόνος μέχρι τις εκλογές (25 του Μάη). Σ' αυτή τη προσπάθεια σημαντικό ρόλο έχει να παίξει η βάση των δυο κομμάτων ασκώντας αποφασιστικά πίεση στις δυο ηγεσίες.

**ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕ
ΒΑΣΗ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ**

Η ενότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ μπορεί να μετατραπεί πραγματικά σε ακατανίκητο όπλο ενάντια στη δεξιά, αν συνδυαστεί με ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα αγώνα που να πολιτικοποιεί ταξικοποιεί τις εκλογές και θα συνδέει τα προβλήματα της κοινωνίας - θα ξεσκεπάζει τον ρόλο της δεξιάς και της άρχουσας τάξης που απογυμνώνει τους δήμους από κάθε ουσιαστική αρμοδιότητα και τους καταδικάζει σε μόνιμο οικονομικό μαρasmus.

μαρχοι αποτελούν όργανα εκλελεγμένα άμεσα από το λαό.

Παράλληλα με το πιο πάνω πρόγραμμα πρέπει να εξηγηθεί από τα κόμματα της αριστερας συγκεκριμένα πως θα υλοποιηθεί και πως θα εξασφαλιστεί η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων για λύση των προβλημάτων τους.

Εξηγώντας ταυτόχρονα πως μόνο μια Σοσιαλιστική κυβέρνηση των κομμάτων ΑΚΕΛ-

ΕΔΕΚ βασισμένη στις οργανώσεις των εργαζομένων που θα κρατικοποιήσει τα μονοπώλια και τους βασικούς τομείς της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο, για να γίνει δυνατός ο σχεδιασμός της οικονομίας, θάχει τη δύναμη και τους πόρους για να εφαρμόσει ριζικά μέτρα για τους δήμους, γενικά την Τοπ. Αυτοδιοίκηση και ολόκληρη την κοινωνία.

ΜΑΖΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΝΟΥ Για ενίσχυση της Σ.Ε

Το Σάββατο 19 Απρίλη στο κέντρο «Ανάμνηση» θα γίνει ο χρονιάτικος χορός για ενίσχυση της εφημερίδας μας. Ο στόχος του χορού είναι £750, ένα ποσό που θα ενισχύσει σημαντικά την ανάπτυξη της δουλειάς της Σ.Ε και το ξάπλωμα των μαρξιστικών ιδεών. Είσοδος με φαγητό £4.

**σοσιαλιστική
εκφραση**

**Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00